P. M. R.
Nr.

Taxa postală plătită în numerar, conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 30.520/1939

Anul V, Nr. 9-10

Ianuarie-Februarie, 1942

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTĂ PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director: Ion Colfescu-Delaturda

Red. şi Ad-ţia: Bucureşti, str. Antim 19

Tipografia „CĂRŢILOR BISERICEŞTI", Strada Principatele Unite, 60 — c. 93/942

CONȚINUTUL:

România Eroică	Dreptatea imanentă.
I. Gr. Perieteanu	Paraşutiştii (vers),
I. Colfescu-Delaturda	Ideea de rasă.
Ioan Al. Bran-Lemeny	Unde e adevărul?
G. Făcăoaru	Naţionalitate şi cetăţenie.
Ion Pajură	Primăvara Neamului (vers).
Dr. Sabin Manuila	Structura etnică a României.
I. Gr. Perieteanu	Nemurire (vers).
Elena Bacaloglu	Dante şi Traian sau România în „Paradisul lui Dante".
Alexandrina G. Cantacuzino	Ideea de rasă în viaţa internaţională.
Elena Bacaloglu	Muntele Campella: un simbol (vers).
I. Colfescu-Delaturda	Principii de bază pentru noua organizare a presei.
Al. T. Stamatiad	De când ai plecat (vers).
Alexandrina G. Cantacuzino	Crăciunul la Odessa.
Cridim	Din Esop - Doui călători şi ursul (fabulă).
Euriale	O dare de seamă. - Un mare gânditor: I. Colfescu-Delaturda.
Stan Bostan	Pile şi torpile (epigramă).
Cridim	Pitoresc de iarnă (vers),
Moş Cuminte	Dela înţelepţi lumină (vers).
Cronica	Aniversarea venirii la putere a naţional-socialiştilor. - Aniversarea dinastică japoneză. - Cărţi Reviste. - Din credinţele naţionalismului. - Voci din presă, etc.

„Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai generaţiilor de mâine, cari vor fi în acelaş timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei".
(Din „Spirit şi Materie" de *I. Colfescu-Delaturda*).

Clişeul de pe copertă reprezintă o poartă din Maramureş.

Anul V, Nr. 9-10 — Ianuarie-Februarie 1942

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTĂ PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director: Ion Colfescu-Delaturda | APARE LUNAR | Redacţia şi administraţia: Bucureşti, Str. Antim, 19, Telefon 3.25.59

Dreptatea imanentă

Poporul român participă cu toate forţele sale la războiul care a încins globul cu un brâu de foc. Cu toate că războaele trecutului, cunoscute de istorie, aveau la bază antagonisme de interese, totuş victoria sau dezastrul nu erau străine de forţa morală a celor ce le purtau. Dar, dacă moralul primează în orice acţiune omenească, chiar şi atunci când aparenţele ar fi contrare, în războiul actual factorul moral e singurul care decide.

Ori câte forţe fizice ar desfăşura beligeranţii, tot la viaţa lor morală trebue să ne ducem, pentru a vedea de partea cui e dreptatea şi cu cine va fi victoria. Războiul actual e mai presus de toate un război de restabilire a valorilor morale. Echilibrul vieţii interne a statelor, caşi acela dintre state nu se mai poate stabili astăzi pe bazele pe cari se rezemau altădată.

Noul echilibru internaţional se va plămădi pe câmpurile de război. Drepturile noastre ni le vom cuceri cu sabia. Eroismul ostaşilor trebue însă transplantat şi pe planul vieţii interne a statului. Trebue să clădim marele rezervoriu de eroism, care să alimenteze întreaga viaţă publică, caşi câmpurile de bătălie. O unitate spirituală desăvârşită trebue să domnească de sus până jos, în tot cuprinsul teritoriilor în cari se găsesc suflete de român.

Când în 1914 s'a declanşat primul război mondial, a sunat ceasul dispariţiei imperiilor de pradă europene. Desfăşurarea evenimentelor ulterioare acestei date a demonstrat că ordinea europeană anterioară declanşerii acelui război nu se mai putea menţine după terminarea lui. Atunci au fost şterse de pe hartă. Şi s'a inaugurat noua eră care avea drept punct de plecare respectul naţionalităţii.

Dar, cu toate sacrificiile acelui mare război, o lume mai

BIBLIOTECA

bună nu s'a putut înfiripa decât numai în parte. Puternice reziduri de exploatare și arbitrar au rămas, atât în viața interioară a statelor, cât și în raporturile internaționale. Latifundiile interne și externe se păstrau pe tot întinsul globului.

Nu sosise încă era eroismului, era dreptății.

A trebuit să se pregătească în adâncuri un nou război mondial.

Cași atunci, geniul poporului nostru nu a dat greș. El și-a dat seama că rostul acestui război, cași al celui trecut, este să ducă omenirea mai departe spre progres, spre glorie. Dupăcum atunci războiul nu se putea termina decât cu salvarea principiilor cari i-au stat la bază, tot așa și astăzi este exclus ca lumea să se întoarcă înapoi, ca problemele interne și externe ale statelor, cari atunci au rămas nerezolvate, să se rezolve în mod retograd astăzi.

Dacă războiul trecut a fost începutul, războiul actual va fi ducerea la bun sfârșit a dreptății naționale și internaționale.

Dreptatea aceasta cere *muncă și lumină, solidaritate și armonie, colaborare internă și externă, punerea în valoare a tuturor energiilor omenești, pentru buna stare și progresul fiecăruia în parte și a întregei omeniri.*

Dar, pentru a se ajunge aici, nu se poate face notă discordantă. Cel ce va face notă discordantă va cădea, de oricare parte a baricadei s'ar găsi.

Nu popoarele se luptă astăzi între ele, ci principiile; nu oamenii, ci zeii se luptă între ei. Oamenii nu sunt decât vehicolul prin care ei își manifestă voința. Deaceea trebue să aducem omagiu zeilor. Să nu trecem peste voința lor implacabilă. Să le înțelegem imperativele, să ne conformăm lor și să ne sacrificăm pe altarul lor nemuritor.

Trebue deci să ne purificăm, pentru a putea fi demni ca să oficiem la acest altar. In ce ar putea consta această purificare?

Să ne desbrăcăm de egoismul care ne duce la pierzare. El pune o stavilă de netrecut între noi și adevăr, între noi și zeii nemuritori. Să ne iubim unii pe alții. Să ne deschidem sufletele, pentru a putea fi iluminate de idealurile sfinte pentru cari întreaga omenire sângerează astăzi prin toate arterele.

Să nu pierdem din vedere că măsura dreptăților noastre externe va fi în raport cu măsura dreptăților noastre interne. Pe cele dintâi sunt stăpâni și alții. Pe cele din urmă suntem stăpâni numai noi. Liberi suntem să ne purificăm.

Anarhia și arbitrarul nu se pot alunga din viața popoarelor printr'o disciplină externă, ci prin purificare interioară, prin ridicarea individului la o nouă înălțime morală. Toate de aici pornesc și nu există altă cale pentru marile înfăptuiri. Aceasta e opera pe care marii noștri aliați o îndeplinesc în țările lor. Această operă trebue să o îndeplinim și noi, dacă vrem să ne identificăm cu zeii nemuritori, cu principiile cari se întrupează în noua lume care se naște, dacă vrem să participăm cu toată curățenia sufletească la bătălie și să nu pierdem nimic din roadele ei.

Valorile nu sunt exterioare, ci interioare. Nu sunt fantome, ci realități. Nu le poți simula. Ele trebuesc trăite, făcute una cu sufletul tău. Dacă valoarea nu există în sufletul tău, ce fel de restabilire de valori poți face? Pe cine înșeli? Zeii nu se înșală, pentru că ei sunt spiritualitate pură. Nu se clădește nimic solid decât numai pe realități. Și realitățile nu sunt decât în ordine morală, în ordine spirituală. Să alungăm deci anarhia din sufletul nostru. Să ne îmbrăcăm cu haina imaculată a idealurilor sfinte, pentru cari poporul nostru, popoarele aliate nouă, s'au prins în hora morții. Să ne facem pe deplin demni de ziua de azi, de ziua de mâine.

Să ne clădim deci piedestalul moral, singurul pe care ne putem ridica fără posibilitate de cădere. Să ne reculegem. Să învățăm a ne cunoaște pe noi înșine. Să nu ne ascundem sub aparențe înșelătoare. Să nu ne acățăm de avantaje trecătoare, de bunuri materiale, de deșertăciuni.

Ne așteaptă mari sacrificii, mari încercări, dar și mari bucurii, bucurii, pe cari nu le-au avut nicio generație înaintea noastră, aceea de a oficia, cu sacrificiul persoanei noastre pieritoare, a bunurilor noastre materiale, a egoismului, a vanităților cari ne doboară, la altarul care pregătește o lume nouă, o lume de muncă și lumină, de solidaritate și armonie, de colaborare internă și externă, de scoatere din adâncuri a valorilor optime și de punere a lor în funcție creatoare, de restabilire a valorilor spirituale, *de dreptate imanentă.*

Victoria va fi a noastră și a aliaților noștri, pentrucă cu noi și cu ei e această dreptate. Dar trebue să știm bine că această victorie nu ni se atribue decât în calitate de depozitari vii ai principiilor sacre cari, în zodia în care trăim, urmează să pue stăpânire pe omenire, și că binefacerile lor nu se vor revărsa, decât numai asupra acelora cari se vor fi pu-

rificat, cari se vor fi înălțat pe noul piedestal moral, pe care-l cere noua lume care se naște sub imperiul acestor principii.

Purificare și înălțare morală; Patria și Neamul, Idealurile pentru care sângerăm; aceasta trebue să fie lozinca zilei pentru orice român care se respectă.

Nu există altă dreptate, decât aceea pe care o purtăm în inima și sufletul nostru, dreptatea faptelor, a gândurilor cari ne animează, în mod real, a eroismelor morale de cari dăm dovadă:

Dreptatea Imanentă.

„ROMÂNIA EROICĂ"

Parașutiștii

Fierbea cerescul ocean în zare
De nouri purpurii învălurat.
Prin hău, cuirasate 'n zbor planat
Își profilau aripele, bizare.

Sub ele, neașteptată mișunare,
Ce, poate, din spiraiuri a picat,
Meduzele noianului străbat
Adâncul cu-o vrăjită scufundare.

Pe rând, ating pământul, ca 'n povești,
Când ies din nuferi roiuri ostășești,
Răsar dintre corole uriașe

Arhanghelii tăriei și pornesc
Să 'nfrunte iadul hoardelor vrăjmașe,
Spre-a desrobi ogorul românesc.

I. Gr. Perieteanu

Ideea de rasă

Trăim poate cele mai tragice momente din istoria omenirii. Frământări gingatice au mai avut loc. Cea mai mare pe care o cunoaște istoria e aceea pe care a adus-o în omenire apariția lui Christ, cu întregul ei cortegiu de dărâmări și de reconstruiri cari se întind peste milenii, trecând prin martiriologiul creștinilor, căderea imperiului roman, invaziile barbare și prin toate celelalte frământări, până în zilele noastre.

Mișcarea determinată de apariția lui Christ a fost atât de bogată în urmări, încât, putem spune, și azi ne mișcăm în zodia Lui.

Ca să găsim adevărata semnificație a actualului război mondial, trebue să ne înfigem adânc în trecut. Numai astfel vom fi feriți de erori fatale, va străluci lumina în jurul nostru și ne vom putea orienta fără greș.

Pax Romana a adus o ordine în lume. Creștinismul s'a folosit de ea, pentru a greva o spiritualitate care implica o nouă ordine socială, o nouă organizare a raporturilor dintre oameni. Pentru aceasta trebuia să moară ce a fost, să putrezească bobul de grâu, pentru ca să putem culege apoi recolta cea bogată: noua ordine eșită din spiritualitatea aruncată de Christ pe pământ.

Acesta a fost rostul distrugerilor și a invaziilor barbare: *O nouă viață, din prăpăd.*

Invaziile barbare au aruncat anarhia. Au constituit un regres gigantic, pentruca, cu atât mai puternică să apară reacțiunea, la timpul său. Căci așa e alcătuită existența omenirii: *Moarte și viață; dispariție în haos și înviere.*

După prăpădul barbar, trebuia să vie ordinea cea nouă, clădită pe spiritualitatea creștină, în plină fermentație în adâncuri.

Nu este locul să intrăm în amănunte. N'avem decât să ne gândim la frământările din trecutul mileniu și la cele din mileniul pe care-l trăim, pentruca să prindem firul semnificației marilor evenimente prin cari trecem.

Războiul trecut a căutat să pue o ordine în haos. Ceice l-au purtat și l-au câștigat nu erau însă destul de purificați, pentru a putea să prezideze la punerea temeliilor unei atât de măreție clădiri. Germania însăș a trebuit să cadă, pentruca să se poată renaște purificată și invincibilă.

Astăzi problema a eșit din stadiul de incubație. Se pune cu toată tăriea. La rezolvarea ei nu pot participa însă decât aceia cari vor fi dovedit o mai deplină purificare.

Răsboiul de astăzi nu s'a declanșat pentru a se rezolva chestiuni

mărunte. Din încleştarea mondială va trebui să ese o nouă ordine, o nouă repartiţie de bunuri, o nouă morală, o nouă dreptate, un salt gigantic în progresul universal.

In raport cu măreţia sacrificiilor vor fi şi bogăţia roadelor.

Astăzi suntem în plină eră constructivă. Este exclus ca cei fără Dumnezeu şi cei mercantilişti, plutocraţii şi beneficiarii lumei perimate, să prezideze o nouă organizare a vieţii globului. Pe măsură ce războiul se întăţeşte, noua spiritualitate va pune stăpânire pe popoare, inclusiv pe cele ce reprezintă în luptă forţele trecutului.

Care va fi această lume nouă şi pe ce se va rezema ea? In nici un caz nu se va rezema pe anarhia din trecut. Independent de intenţiile conştiente pe cari le urmăresc beligeranţii, lumea nouă care se naşte îi va stăpâni deopotrivă pe toţi în viitorul apropiat.

Principiile cari vor sta la baza nouei ordine sociale şi internaţionale, cei ce ştiu să citească în evenimente le văd, le simt, le trăesc. Ele îmbalsamează atmosfera ambiantă: le respirăm, le trăim, ne refac, ne dau o nouă viaţă, ne reclădesc din temelii.

Suntem în plină perioadă în care forţa decide: tunul, fierul, oţelul, maşina destructivă. Dar nimic nu poate sta în faţa spiritualităţii care a ocazionat acest prăpăd.

Principiile cari se cer acum transformate în carne şi în sânge, şi pe altarul cărora milioane de oameni se sacrifică, pot fi rezumate în următoarele adevăruri eterne, redate în cărţile noastre sfinte. E principiul pe care Creatorul l-a pus, atunci când a făcut pe om, după chipul şi asemănarea sa: *Iţi vei câştiga pâinea cu sudoarea frunţii.* Şi celălalt principiu, pus de Mântuitorul creştin: *Urmaţi căile Domnului şi învăţăturile Lui, şi toate vi se vor adăuga vouă.*

Ambele principii în limbagiul nostru obişnuit se pot rezuma în cuvintele: *Muncă productivă şi Spiritualizare.*

Fiecare trebue să trăim din produsele propriei noastre munci; nu, ca paraziţi, pe socoteala altora. Principiul e deopotrivă valabil, atât în viaţa internă a statelor, cât şi în viaţa internaţională.

Ordinea divină cere ca organele ce ne-au fost hărăzite să fie întrebuinţate în scopul pentru cari au fost create. Conform acestei ordine divine, nu se poate admite în interiorul statelor clase muncitoare şi clase parazitare, şi nici în viaţa internaţională nu se poate admite state desmoştenite şi state beneficiare, prin capriţiile anarhiei trecutului sau prin forţă brută.

După cum în viaţa internă a statelor, tot aşa şi în viaţa internaţională, suntem deopotrivă interesaţi de a pune în valoare, atât energia umană, spiritualitatea creatoare, cât şi bogăţiile materiale ale globului.

Nimenea nu e îndreptăţit să le ţie în stârpiciune, din interese egoiste. E o crimă faţă de umanitate, care se sóldează cu pierderi incomensurabile pentru ea.

Raţiunea de a fi deci a unui stat, a unui popor, ca şi a unei anumite ordine internaţionale, nu aste interesul individual sau interesul egoist al unor anumite popoare luate izolat, ci punerea generală în valoare, ridicarea la maximum a puterii creatoare umane şi a productivităţii solului.

De aci urmează că, în viaţa interioară a statelor, ca şi în viaţa internaţională, dreptul la existenţă e în funcţie de muncă creatoare prestată, şi de gradul de spiritualizare.

Nu există alt criteriu pentru a stabili valorile în lumea care se naşte, va trebui să aibă această unitate de măsură. Aceste două entităţi, muncă şi spirit, sunt inseparabile. Spiritualizarea unei naţiuni însemnează organizarea muncei creatoare, şi organizarea muncei creatoare însemnează spiritualizarea ei.

Ierarhia valorilor interioare, ca şi ierarhia între state şi naţiuni.

Aici găsim cheia de boltă a organizării viitoarei societăţi omeneşti. De aci, dreptatea socială şi internaţională. De aici, înaltul piedestal moral pe care vor sta viitoarele organizaţiuni statale.

Până acum au putut trăi împreună elementele disparate juxtapuse prin interese egoiste, căci statul nu era conceput decât ca organizarea diferitelor interese individuale colective, pe cari trebuia să le garanteze şi pune în valoare.

Statul de eri era al individului şi al coteriilor cari aveau puterea în mână. In statul de mâine individul este al statului şi statul, al naţiunei a cărei evoluţie istorică i-a dat naştere, şi-i garantează viitoarea lui devenire.

Statul de eri îşi avea baza de drept în puterea brută care-l garanta faţă de alte state. Statul de mâine îşi are isvorul de drept şi garanţia evoluţiei sale progresive, în cultivarea unei naţiuni ca forţă creatoare în rândul celorlalte state şi naţiuni.

Nici o naţiune, fără o misiune istorică, şi nici o misiune istorică, fără o naţiune bine închegată.

De aci urmează că scopul suprem al unui stat este organizarea unei naţiuni determinate ca putere creatoare în complexul celorlalte naţiuni; că organizarea în acest scop e singura lui raţiune de a fi. De aici es toate principiile de drept cari îi stau la bază. O naţiune bine închegată nu poate exista fără un stat care să-i servească de instrument de manifestare: nici o naţiune, în afară de statul ei şi niciun stat, fără o naţiune bine închegată.

Individul bine dezvoltat ca membru al naţiunei sale, spiritualizat şi ridicat la maximul de putere creatoare, este garanţia naţiunei sale, şi naţiunea spiritualizată, ridicată la maximul de putere creatoare, este garanţia bunei stări şi a progresului internaţional. Dreptate şi solidaritate internă; dreptate şi solidaritate internaţională. Dar, după cum un individ nu poate dezerta dela îndatoririle sale faţă de naţiunea căreia aparţine, tot aşa o naţiune nu se poate abate dela misiunea istorică ce şi-a asumat faţă de celelalte naţiuni, misiunea pe care i-o impune teritoriul, trecutul său istoric, necesităţile internaţionale de cultură şi de progres universal.

Solidaritatea internaţională, ca şi cea internă, implică independenţă deplină, dar şi interdependenţă în cadrele spiritualităţii creatoare. Nicio dezertare de nicăeri nu se poate tolera, fără sancţiunea corespunzătoare.

Dezertarea individului e o trădare faţă de naţiunea sa, dezertarea unei naţiuni delă misiunea ce şi-a asumat însemnează trădare faţă de corpul colectiv al naţiunilor. La aceeaş înălţime morală trebue să trăiască toţi. Cine se degradează se elimineză.

Războiul gigantic prin care trecem la aceste rezultate ne duce. E cel mai mare război din istoria omenirii şi va fi şi cel mai bogat în urmări. Marii beneficiari ai istoriei, state şi popoare, caşi potentaţii vremelnici de pretutindeni, nu renunţă la ghelirurile de cari se bucură. Invinşi şi învingători, vor fi însă deopotrivă supuşi unor transformări radicale de structură. De bună voie sau cu forţa popoarelor se vor încadra în noua spiritualitate care pune stăpânire pe omenire.

Principala şi prima realizare a acestei noui spiritualităţi e întrupărea ei în nouile instrumente de cultură şi progres, cari vor fi statele naţionale de mâine: *Ideea de rasă.*

Individul, devenit o entitate creatoare, a naţiunei din care face parte, nu poate exista decât ca o celulă vie a acestei naţiuni.

Naţiunea însăş, ca entitate creatoare în complexul celorlalte naţiuni, nu poate exista, decât cu geniul ei specific, cu totalitatea indivizilor cari o compun.

Din cele expuse, se poate deduce că războiul gigantic prin care trecem va revoluţiona viaţa întregei omeniri. Măsura participării noastre va fi măsura drepturilor noastre de mâine; eroismul de azi de pe câmpul de război va fi punctul de plecare pentru eroica noastră afirmare de mâine, în domeniul vieţii interne şi internaţionale. Rezultatele războiului va pune pentru prima oară pe tapet poporul nostru, cu totalitatea drepturilor şi datoriilor lui.

Pentru ca un popor să poată participa cu totalitatea puterilor sale la opera colectivă a popoarelor, trebue să se purifice la interior de

toate elementele eterogene, după cum un îndivíd sănătos se purifică de tot ceeace i-ar putea turbura circulaţia sângelui.

Celula vie a unui neam e aceeaş ori unde s'ar afla. Şi nicio astfel de celulă nu va putea să fie vie decât în sânul neamului său şi ca un exponent al acestuia.

Spiritualizarea de mâine şi solidarizarea internaţională vor impune măsura, ca orice celulă vie a aunui neam, oriunde s'ar afla, să fie salvată pentru neamul căreia aparţine prin sânge.

Din momentul ce naţiunea e o unitate spirituală, o fiinţă colectivă care are personalitatea ei bine definită care trece peste generaţii şi le uneşte pe toate într'o fiinţă perpetuă indivizibilă, idividul, ca celulă vie a acestei unităţi colective, poartă în sângele lui, în întreaga sa făptură, caracteristicele acestei unităţi, ale acestei personalităţi perpetue, de care nu se poate despărţi, fără ca să-şi trădeze neamul, strămoşii şi chiar pe sine însuş.

Prin părăsirea neamului său, individul devine o celulă moartă, o aşchie netrebnică, atât pentru neamul din care a eşit, cât şi pentru neamul în care intră. Căci, deşi el şi-a părăsit voluntar sau involuntar strămoşii, aceştia continuă a trăi în anima şi sângele său, iar strămoşii neamului în care a intrat nu pot decât să-l renege.

Pentru aceleaşi motive pentru cari elementele disparate puteau trăi, în statul de altă dată, împreună, unite prin interese materiale, nu pot trăi astăzi în aceeaş promiscuitate în ordine spirituală, pentrucă spiritualitatea ţine de totalitatea fiinţei individului, de sângele ce-i curge în vine, de moşii şi strămoşii săi, de cari nu se poate despărţi; de neamul care i-a dat naştere, cu care face una şi aceeaş fiinţă indivizibilă.

De aceea, în noua ordine europeană, indivizii cari îşi părăsesc neamul nu sunt decât nişte biete epave, nişte desrădăcinaţi, nişte frunze uscate bătute de toate vânturile.

Niciun popor care vrea să joace un rol în noua Europă nu poate accepta ca să fie compus din asemenea elemente pierdute. Din contră, tăria unui popor stă în omogeneitatea lui, în purificarea lui de orice elemente disparate, în omogeneitatea compoziţiei sale ancestrale.

De aci rezultă că statele alcătuite din elemente sustrase dela alte popoare, nu pot juca un rol în noua Europă, că aceste state trebuesc descompuse, în raport cu elementele etnice cari le alcătuesc.

Din momentul ce statul cel nou nu mai urmăreşte interese materiale, ci fiinţa spirituală a individului, captarea şi cultivarea spiritualităţiii luî moştenite dela strămoşi; nu numai că practica desnaţionălizării devine imposibilă, dar, se impune readucerea, în rândurile neamului din care au ieşit, indivizii desnaţionalizaţi în cursul vremurilor

Această readucere la matcă se impune, nu numai ca un drept sacru al naţiunei dăunate, dar şi ca o măsură de profilaxie internaţională, de înaltă morală şi de reconfortare rasială.

Nu numai că desnaţionalizarea va deveni imposibilă în viitor, dar cei ce, stăpâniţi de moravuri învechite, vor mai stărui în executarea acestei crime de strivire a sufletelor altor neamuri, vor deveni odioşi şi ridicoli, şi-şi vor lua singuri scândura de sub picioare.

Practica desnaţionalizărilor forţate a dovedit şi până acum un nivel moral scăzut, o lipsă de scrupule, o mentalitate criminală care frizează sălbăticiea. Căci, numai acest soi de oameni se îmbracă cu hainele altora şi le prezintă ca fiind ale lor proprii. Numai statele menite pieirei îşi alcătuesc substratul etnic din adunături disparate cari, prin natura lor, nu pot constitui un suflet unitar, o entitate spirituală, o putere creatoare în noua Europă.

In societatea internaţională de mâine, asemenea organizaţiuni statale n'au ce căuta. Existenţa lor însăş e mai dinainte condamnată.

Războiul gigantic la care luăm parte cere, nu numai purificarea vieţii interioare a statelor şi naţiunilor, dar şi purificarea vieţii internaţionale. In ce priveşte Europa, nu numai jidanii sunt aceia care urmează să fie eliminaţi. Mai sunt şi alte elemente inadaptabile care trebuesc puse în ghetouri.

Dacă fiecare stat din Europa va fi al neamului a cărui evoluţie istorică l-a alcătuit; Europa, ea însăşi, va trebui să fie a popoarelor a căror evoluţie istorică i-a dat spiritualitatea care o caracterizează, care face gloria ei şi care i-a dat rolul pe care l-a jucat şi pe care-l joacă azi în lume: *Europa va trebui să fie a europenilor.*

Invaziile dela nord i-au adus însă o serie de elemente destructive cari, în decursul veacurilor, au îndeplinit o operă negativă, care nu se mai poate perpetua. Oceste elemente, pe lângă că au distrus civilizaţia pe care au găsit-o pe teritoriile pe cari s'au aşezat, dar au absorbit şi populaţiile ariene, pe cari le-au găsit pe acele locuri, şi cu ajutorul cărora s'au putut prepetua până în zilele noastre.

Inălţimea morală la care va trăi omenirea în viitor, ca o consecinţă a actualului război mondial, şi a nouei spiritualităţi care pune stăpânire pe lume, rezolvă în principiu orice conflict de frontieră şi de rasă. In virtutea acestei noui spirituatităţi, Europa va trebui să fie a europenilor, iar naţiunile ariene cari o alcătuesc se vor guverna prin ele insele, chiar dacă crâmpee răsleţe s'ar găsi pe teritorul altei naţiuni alcătuitoare de stat.

De aci urmează că românul, din punct de vedere spiritual, se va guverna din capitala statului român, pe orice teritoriu strein s'ar afla, după cum un german se va guverna, din punct de vedere spiritual, de guvernul Marei Germanii.

Aceasta fiind principiul, rezultă că nici un stat nu va avea dorinţa de a încorpora mase streine, căci aceste mase nu-i pot aparţine, nici măcar nominal, ele făcând parte, prin întregul lor complex spiritual, din etnicul naţiunei căreia îi aparţin prin sânge.

Acest principiu este deopotrivă aplicabil şi faţă de populaţiile cari îşi vor fi pierdut limba şi conştiinţa naţională în decursul timpurilor, dacă proveniența lor etnică se va putea stabili.

In virtutea ideii de rasă, naţiunea atrage deci după sine teritoriul pe care-l ocupă. Şi în virtutea aceleiaş idei, fiecare individ nu va putea aparţine, decât neamului din care s'a născut, şi nu va putea fi guvernat, decât de spiritualitatea animatoare a acestui neam.

Prezenţa acestor indivizi pe teritoriul etnic al altor neamuri implică imixtiunea statului căruia aparţin prin sânge în trebile interne ale acestui sat, şi pentru a scăpa de acest incovenient, statul care are pe teritorul său elemente disparate nu are decât un mijloc de scăpare *Schimbul de populaţie.*

In virtutea nouilor principii de viaţă naţională şi internaţională, dreptul sângelui, dreptul rasei, e dela sine înţeles. Omogeneitatea statelor şi apartenenţa de aceste state a elementelor alcătuitoare de stat, aflătoare pe teritoriile altor state, se impune în virtutea rolului de muncă creatoare, de spiritualizare, pe care orice popor îl va avea în lumea cea nouă care se naşte.

Nu există posibilitate de mistificare, şi tot ce s'a furat în decursul veacurilor trecute trebue restituit. Cei ce se agită susţinând idei contrare devin şi odioşi şi ridicoli.

Iată unele din roadele actualului război mondial. Ideea de rasă stă la centrul tuturor problemelor de rezolvat. Toate aceste probleme se vor rezolva în spiritul cel nou, care pune stăpânire pe întregul glob.

Acest spirit nou va da fiecărui popor, ceeace va fi cucerit prin lacrimi şi prin sânge, şi va trimite în focul gheenei pe acelea cari nu vor înţelege lumea cea nouă şi-i vor sta deacurmezişul.

I. COLFESCU-DELATURDA

Incurajaţi „România Eroică". Citiţi-o şi răspândiţi-o. Faceţi-o să treacă din mână în mână.

Unde e adevărul?

În vremuri, ca cele pe cari le trăim, când două lumi se ciocnesc cu cuvântul şi cu fapta, aceasta din urmă reprezentând expresiile de forţă, exteriorizate, ale unui popor, la cari se adaogă, cu rol determinant al acţiunilor, un al treilea factor, anume atitudinea morală şi spirituală a omului, zic, în astfel de vremuri cruciale, cari vor da naştere unei lumi noui, unei alte şi proaspete spiritualităţi, — este natural, ca elita unui neam, intelectualii ei, să discute criteriile şi principiile de temelie ale nouei forme de viaţă.

Într'un astfel de cerc ocazional, de oameni de elită, între cari se aflau 2 magistraţi, 2 profesori, un advocat şi un distins medic bătrân, s'au discutat, academic, unele probleme la ordinea zilei, firește în contradictoriu, — căci lumea nouă este încă în plin zbucium evolutiv — şi la terminarea discuţiei, când ne pregăteam de plecare, unul din profesori — un cunoscut publicist — exclamă cu oarecare amărăciune în glas: *„Unde este adevărul"?*

Vom vedea mai târziu, care a fost răspunsul subsemnatului, confirmat pe loc de valorosul medic şi om de vastă cultură, pomenit mai sus.

Unde este adevărul? Iată întrebarea cea mai esenţială şi mai chinuitoare — pentru unii — a clipelor de faţă.

Niciodată nu s'a evidenţiat mai clar lupta între bine şi rău, între lumină şi întuneric, între forţele Satanei şi ale lui Dumnezeu — da, ale lui Dumnezeu, căci doar nu ni se va aduce insulta de a ne bagateliza aceste forţe — decât chiar în zilele noastre. Şi aceasta, pentrucă ne aflăm la începutul unui zodiac nou: e, adecă, epoca crucială a unei mari etape de renaştere, de spiritualizare.

Duhul răului, reprezentat prin iudaism, cu cele 3 forme de manifestare ale sale, anume falsa democraţie, masoneria şi bolşevismul, constituind, prin definiţie, distrugerea oricărei organizaţii creştine, a provocat o adâncă perturbare, o enormă desorientare haotică. El a căutat să nimicească principiile sănătoase, certitudinile de sprijin şi suport, vitale, ale popoarelor, spre a domina şi pescui apoi în apele turburi ale destrămării şi neputinţei.

Iată pentruce întrebarea: unde e adevărul, este obsedantă, ca un refren chinuitor, ca o voce sacră de dincolo de mormânt, întrebare, fără de răspunsul şi elucidarea căreia, plutim în beznă, ca o barcă în voia valurilor.

Unde este adevărul?

Nu cred să existe, în filosofia şi literatura universală, trasate mai

frumos, mai clar şi mai judicios, liniile mari de conduită pentru ceeace numim *om*, în accepţia adevărată şi înaltă a cuvântului, decât în poesia *„An die Freude"* a genialului *Fr. Schiller*, pe textul cărei poesii marele Beethoven a brodat celebra sa Simfonia a IX.

Redăm aci cele 8 versuri, epocale şi prin viziunea profetică ce le animă:

„Festen Mut in schweren Letden,
Hilfe, wo die Unschuld weint,
Ewigkeit geschwornen Eiden,
Wahrheit gegen Freund und Feind,
Männerstolz vor Königskronen —
Brüder, gält es Gut und Blut:
Dem Verdienste seine Kronen,
Untergang der Lügenbrut!"

Pe româneşte: Bărbăţie 'n suferinţă; ajutor unde plânge nevinovăţia; vecinicie jurămintelor prestate; adevăr faţă de prieteni şi duşmani; demnitate virilă în faţa coroanelor regeşti; fraţilor, de am pune averea şi sângele nostru în joc; meritului să-i dăm laurii cuveniţi şi peire mincinoşilor.

Mai e nevoe de comentar? Nu simţim oare cu toţii suflul nou de viaţă, spiritul eroic de astăzi, omul nou, ce-şi face drum, printre atâtea obstacole meschine, oculte şi vizibile, la noi şi în lumea întreagă?

Oare la noi în ţară, tineretul naţionalist, de după trecutul război mondial, nu a luptat şi luptă contra bolşevismului, iudaismului şi corupţiei?

Directornl acestei reviste, apreciatul scriitor şi filosof-sociolog, naţionalist, scrie în R. Er. din Mai-Aug. 1941, între altele, următoarele:

„Care popor ar fi putut produce o mai puternică mişcare de regenerare, decât aceea pe care a produs-o tinerimea noastră dela marele război încoace! Care popor ar fi putut împiedica catastrofa, înfeudaţi cum eram în democraţiile apusului, în moravurile Bizanţului decadent şi în mocirla iudeo-masonică! Prin lacrimi, prin sânge, prin eroism neasemuit, am înlăturat catastrofa şi am pregătit poporului începuturile de azi şi gloria de mâine. Un popor îşi are tinerimea pe care o merită. Poporul acesta şi-a pregătit tinerimea lui, tinerimea care l-a scos din greul impas, în care se găsea. În această tinerime a lucrat geniul ancestral al Neamului. Măreţia sacrificiilor făcute, a celor ce se fac şi a celor ce se vor mai face, se datoreşte acestui geniu. Acest geniu ne înşirue între marii făuritori de istorie, ori cari ar fi vicisitudinile dela suprafaţă".

Iar în Mai 1937 scrie acelaş autor:

„Pentru războiul cel mare, care ne va da putinţa să realizăm România spirituală de mâine, România muncii creatoare, cu înlăturarea a

tot ce e străin de aspiraţiile neamului, de devenirea sa istorică, cu strivirea tuturor agenţilor dizolvanţi şi parazitari, ne dăm seamă, că va fi nevoe de lupte şi sacrificii, cari pot să nu fie mai pe jos de acelea ale marelui război; că trebue să fim treji şi gata oricând de luptă, pe viaţă şi pe moarte, pentru a reface din temelie această ţară, punând în valoare bogăţiile ei incomensurabile, materiale şi morale, cari zac astăzi îngropate în adâncuri".

Faţă de aceste judicioase sinteze ale situaţiilor, cari au, fără îndoială, caracterul unor sentinţe inapelabile, pentru orice persoană de bună credinţă, care nu-şi siluesţe sau terfeleşte conştiinţa, ce preţ, mai pot avea anumite exhibiţii, cari, punând în evidenţă „valoarea omului", pretind, pur şi simplu, că „această valoare nu se poate obţine, decât prin disciplina muncii". În felul acesta, pusă chestiunea, contestăm hotărît concluzia! În Rusia sovietică a existat, sau nu, disciplina muncii?! Credem, că poate nicăeri nu a existat în aşa măsură ca la Soviete, căci cum s'ar fi putut explica altfel formidabila şi uimitoarea pregătire de război a lor?

Deci valoarea omului se obţine prin *dăruirea lui pentru muncă şi ideal.* Iar ca să obţii această *dăruire*, trebue mai întâi să înoeşti principiile, cari reglementează viaţa publică şi naţională, în sensul aspiraţiilor epocii celei noui, a nouei spiritualităţi!

Cum s'ar face aceasta? Mai întâi stabileşti certitudinile, prin fixarea nouilor principii şi criterii. Apoi faci selecţiunea elitelor. Separezi aderenţele vechilor deprinderi şi atitudini; le scoţi la pensie, dacă mai merită, dacă nu, le laşi să consume din agoniseala lor dubioasă, fără să mai poată juca vre-un rol în viaţa publică. Astfel, după această operaţie de curăţire materială şi technică, atmosfera se purifică şi aerul proaspăt intră în ambianţa socială prin elementele merituoase şi curate, culese şi chemate la contribuţie din elita neamului, tineri, vârstnici, sau bătrâni.

Abia într'o atmosferă împrospeţită putem vorbi de o disciplină a muncii, o disciplină şi o muncă liber consimţită, dăruitoare şi jertfelnică!

Frontul intern este chezăşia celui extern! Germania dela 1918 a căzut din cauza frontului intern. Drepturile naţionale, în războiu, se câştigă prin eroii plecaţi dela vetrele calde ale părinţilor, dar, mai ales se menţin şi se apără de către copiii ţării, alintaţi în neastâmpărul lor naţionalist, de părinţi şi educatori, cari au ştiut să le înţeleagă păsurile, dorurile şi aspiraţiile. O spune aceasta unul, care a luptat cinci ani sub fosta stăpânire maghiară şi apoi a luat parte la mişcarea naţionalistă din Bucureşti (1914-1916); unul care la Iaşi, a crezut mereu în „triunghiul vieţii" iar nu în cel „al morţii"; unul care, de 33 de ani

s'a străduit, pe ogorul culturii, ca gazetar şi scriitor, să dea o fărâmă de contribuţie — fără interese şi beneficii — la regenerarea morală şi reclădirea naţională a ţării. Şi — ca mine, vor mai fi mulţi. O spun însă pentru masa celor sceptici, meschini şi în necunoştinţă de cauză.

Unde e adevărul? In conştiinţa noastră a fiecăruia din noi! Acesta a fost răspunsul ce l-am dat interlocutorului meu, despre care a fost vorba în introducerea acestor expuneri. Dar în conştiinţa neîngenunchiată, nesiluită de interese şoptite tainic, de orgoliul reţinut, sau arzând sub spuza frazelor de ocazie. In conştiinţa liberă şi sacră, în care palpită eternitatea neamului şi vocea lui Dumnezeu! Da, a lui Dumnezeu. Şi cei ce nu cred aceasta, să nu se sfătoşească, ci să se roage, să se trudească a găsi calea spre El, căci, o vor găsi!

Un poet braşovean a scris, acum vre-o 15 ani, poesia „Clopotele Cerului" (vol. „Talaz"), în care se cuprind şi următoarele versuri rezolvative şi de-o interesantă semnificaţie pentru clipele pe care le trăim de prezent:

„Potirul inimii deschideţi-l, iubirii...
Nu înfloresc zadarnic trandafirii!
. . . . . .
. . . . . .
In conştiinţa noastră strigă Glasul...
Nemângâiat se jelue atomul...
Drumeţ rătăcitor, grăbeşte-ţi pasul,
Căci ţi-a bătut de multă vreme ceasul,
Cu 'nfiorare te aşteaptă: **Omul...**"

Aşa se naşte *omul nou*, deocamdată în faza sa eroică!

Pentru a atinge acest scop, este însă necesar, ca întreaga elită a neamului,—nu sunt mai mulţi decât vre-o mie de inşi, căci este vorba de cei cu adevărat aleşi — să ia atitudine.

Noi ne permitem a face o propunere: *D-l Ion Colfescu-Delaturda*, directorul acestei reviste, să redacteze un memoriu, în care să expună documentat şi concis următoarele 3 puncte:

1. Ambianţa şi atmosfera actuală, din punct de vedere naţional, moral şi sufletesc;

2. noua spiritualitate, ce trebue creată;

3. mijloacele şi căile, ce pot duce la creiarea acestei spiritualităţi, în scopul solidarismului naţional şi al dinamismului eroic şi creator.

Memoriul va fi iscălit de 200 de inşi (100 din capitală şi 100 din provincie) dintre bărbaţii cei mai merituoşi şi nepătaţi, trecuţi de vârsta de 40 de ani şi va fi trimis *Mareşalului de Fier al României, Conducătorul Statului*, pentru facilitarea popularizării forţelor naţiunii în jurul Său.

Avem credința fermă, că în felul acesta se va fi făcut o mare, o uriașă faptă bună românească de interes obștesc.

De rezultatul ei favorabil și bine făcător, nu ne îndoim.

Și când roadele se vor ivi, deodată cu zorii Primăverii, pe toate plaiurile românismului, vom putea cânta cu poetul, cu inima desmorțită și plină de mândrie.

„Și de va tace glasul cuceririi,
Vom domina prin flamura iubirii!
Și va surâde-atunci pământul...
Și oceanul străluci-va...
Și floare lângă floare răsări-va...
Și de veți trece peste mări și Țări...
De-ți părăsi atunci pe-o clipă glia,
Veți întâlni în lungile cărări
Reminiscențe dulci din România...

(„Ancore" 1926).

Ioan Al. Bran-Lemeny

In preajma unor reforme:

Naționalitate și cetățenie

Imprejurările de astăzi ne sunt favorabile pentru precizarea acestor două noțiuni. Multă vreme noțiunea de cetățean s'a folosit în locul celei de național și invers. Confuzia s'a strecurat chiar și în Constituția din 1938, în art. 9, fără niciun proces de intenție, dar așa s'au petrecut lucrurile.

Curând după războiul cel mare a apărut o lege, care purta un titlu contradictoriu. Era vorba despre legea ...„pentru pierderea și dobândirea naționalității române". Am scris în nenumărate rânduri, că e un non-sens să se vorbească despre o lege care „să acorde și să ridice naționalitatea", fiindcă naționalitatea nu se acordă, nici nu se ridică prin lege. Naționalitatea este o calitate înăscută a fiecărui individ, pe care o moștenește prin sânge, ori se dobândește prin îndelungata conviețuire într'un mediu etnic, altul decât cel în care s'a născut. Pe scurt: naționalitatea este de natură biologică și se dobândește prin naștere sau prin asimilare într'un aethnos copleșitor din toate punctele de vedere. Pierderea, este fenomenul invers. Este vorba de un lung proces de

desnaționalizare — pentru popoarele cari se asimilează — și care proces durează mai multe generații.

Astăzi, mai toate statele înglobează în populația lor diferite naționalități. Față de populația majoritară, care aparține națiunii formative, celelalte sunt națiuni „minoritare". Numele de minoritare, le indică și situația juridică și perspectivele de viitor. Soarta lor va fi determinată de puterea de rezistență, de puterea lor numerică și de calitățile de conservare etnică, in opoziție cu cele ale națiunii majoritare. Intre aceste grupuri este o endo-exosmoză etnică, care tinde către nivelarea și contopirea etnică a minorităților, în sânul națiunii majoritare.

Amestecurile dintre nații — deși frecvente — nu sunt fericite. Calitățile biologice se micșorează de cele mai multe ori, mai ales când una sau amândouă dintre partide sunt sărace în calități rasiale.[1]

Mai mult ca oricând, noi trebue să păstrăm cu mare atenție, deosebirea dintre național și cetățean, noțiuni total deosebite din punct de vedere juridic și biologic.

* * *

Populația unui stat se compune din două categorii de locuitori: cetățeni și străini. La rândul lor, cetățenii, pot fi: cetățeni naționali și cetățeni minoritari. Calitatea juridică de cetățean se acordă și se pierde prin lege, în funcție de anumite principii cari stau la baza organizării acelui stat, de interesele actuale și trecătoare ale politicului acelui stat.

Prin dobândirea calității de cetățean, nu înseamnă că individul și-a modificat și structura intimă biologică, care-i determină sufletul și caracterul său național. La noi s'a făcut o mare și regretabilă confuzie, care la origină — pentru unii din conducătrii noștri — a fost o voită și tendențioasă confuzie. Origina lor străină, îi făcea să depună tot interesul pentru împământenirea confuziei între noțiunile de cetățean și național.

A doua categorie de locuitori dintr'un stat sunt străinii cu pașaport ori cu diferite acte de ședere în țară. Acești străini pot fi străini de originea noastră etnică sau chiar frați de ai noștri de peste hotare, cari din motive: istorice, economice ori politice, au acceptat cetățenia altor state. Toți acești frați de peste hotare, când vin la noi în țară cu pașaport, sunt străini din punct de vedere juridic dar sunt naționali din punct de vedere etnic. Ei păstrează calitatea biologică de național

1. Vezi studiile Dr. I. Făcăoaru, publicate în Buletinul Eugenic și Biopolitic, dela Cluj 1933-1940, în care, aceste probleme au fost tratate pe larg și într'un cadru larg științific de specialitate.

dar nu se pot bucura de calitatea de cetățean, aceasta aparținând altui stat.

* * *

Evenimentele politico-militare din ultimul timp, tind la reîntregirea patriei. Ar fi momentul prielnic să ne strângem frații de același sânge, cari, prin vitregia vremurilor, au fost împrăștiați pe tot cuprinsul globului, și mai ales în țările vecine și peste ocean, în cele două Americi.

O națiune este cu atât mai tare, cu cât este mai omogenă din punct de vedere etnic și mai numeroasă. Evident, cu respectarea în primul rând a principiului *calitativ*.

Pentru determinarea naționalității avem două criterii:

I. *de ordin științific* și II, *de ordin moral și juridic*.

Oricare ar fi criteriul, funcționarii, însărcinați cu aplicarea legilor pentru stabilirea naționalității celor în discuție, trebue să fie în primul rând buni români, conștienți de lucrarea ce li se încredințează și pregătiți pentru aplicarea principiilor dictate de lege. Altfel, riscăm compromiterea oricărui criteriu, oricât de completă ar fi legea și mijloacele ce le-ar preconiza.

I. *Mijloace științifice*. Cel mai sigur ar fi analiza sângelui — la cei dubioși — și măsurătorile biometrice. Este un mijloc greoiu, dar precis. El s'ar aplica în cazurile rari și contestate în fața instanțelor de judecată. Contestația putând fi făcută de cel în cauză ori de Ministerul public, sesizat, sau din oficiu.

II. *Mijloace juridico-morale*. Pe baza legii, autoritățile să fie obligate să facă orice fel de investigație și să se sesizeze de orice fel de denunț, cu privire la naționalitatea unei persoane. Această cercetare pentru stabilirea naționalității etnice, trebue să se înceapă cu funcționarii publici. Cât timp nu este curățit aparatul de stat, legea pentru stabilirea naționalității române nu va da rezultate. Numele românesc și religia ortodoxă, după unul sau ambii părinți, nu sunt suficiente indicii, dacă acestea nu sunt cercetate în urmă cu cel puțin trei generații.

In viitoarele acte de naștere și extracte, cât și în certificatele de naționalitate, trebue să se specifice originea etnică a părinților și a bunicilor, de ambele părți. Aceasta spre a ști precis din ce fel de elemente etnice provine fiecare individ. Naționalitatea română nu poate fi acordată decât acelora cari provin din ascendenți de trei generații — de ambele părți — români curați. Ceilalți, fiind în curs de asimilare, adică în devenire națională, trebue să li se specifice în actele de stare civilă starea de fapt și de drept: *naționalitate mixtă*. In niciun caz naționalitatea nu mai poate fi acordată după criterii subiective, cum s'a procedat în recensământul din 1930, când naționalitatea individului s'a

considerat aceea pe care și-a ales-o și declarat-o la recensământ. Naționalitatea nu poate fi chestie de oportunitate, cum au făcut Evreii din Ardeal și Basarabia: cu Ungurii au spus că sunt Unguri, iar sub regimul nostru, Români, pentru ca în realitate ei să rămână — ca și cei din Basarabia — Jidani, oriunde și oricând...!

Noi avem multe cazuri, unde tata și mama, sunt străini, iar copiii cu înalte funcțiuni și mari demnități în stat.

Multe evenimente din viața internă și externă a statului nostru au fost influențate de aceste elemente străine de obârșia neamului nostru, datorită lipsei de sudură etnică cu adâncurile neamului nostru.

Dacă este greu să se fixeze un criteriu pentru acordarea calității de național celor ce nu au în urma lor trei generații de limba și legea românească, apoi nu este greu să se specifice naționalitatea fiecărui ascendent din care coboară, după mamă și tată, cu două generații în urmă. Altfel, riscăm să ne pierdem și mai mult caracterul național, prin nepăsarea statului față de căsătoriile mixte și infiltrarea străinilor în masa etnicului nostru.

* * *

Din punct de vedere practic și național stabilirea exactă a naționalității fiecărui individ, are mare importanță în problemele ce ni se ivesc la orizont, mai ales cu privire la ocuparea funcțiilor publice și la colonizarea provinciilor desrobite. Noi vom rămâne veșnic o insulă latină într'o masă de slavi. Din diferite părți noi avem o permanentă tendință de infiltrație: *iudeo-slavo-armeano-mongolică*. Față de acest pericol, trebue să căutăm a realiza marele avantaj al granițelor naturale. Dobrogea, din acest punct de vedere, este piatra de încercare... a rezistenței noastre etnice.

* * *

Peste Ocean avem aproape un milion de Români, care s'ar întoarce în țară cu mare bucurie, dacă li s'ar înlesni aceasta, cu scopul de a fi colonizați în provinciile înstrăinate. Ei au o bogată experiență în comerț și industrie. Cu ajutorul lor și cu elementele macedo-române, noi am putea recuceri toată viața economică înstrăinată din Bucovina, Basarabia și Moldova. Mai ales că, Românii din America sunt amenințați să-și piardă naționalitatea, datorită faptului că trăiesc răspândiți în marile centre industriale și într'o mare masă de anglo-saxoni, superiori din multe puncte de vedere și ca atare tentați să se piardă printre ei.

Pentru readucerea acestor elemente este nevoie doar de o legislație de colonizare și românizare viguroasă, unită cu o propagandă bine organizată peste hotare și mai ales în America. Cu aceste elemente

vom putea consolida definitiv granițele noastre etnice, spre a evita dezastre ca cele din 1940.

...Din cele întâmplate în anii din urmă, am putut vedea cât ne putem bizui pe minorități.

Concluzie

Naționalitatea este de natură biologică și se dobândește prin naștere, ori îndelungată convietuire între elementele de covârșitoare putere de asimilare.

Cetățenia este de natură juridică, și ea se dobândește și se pierde prin lege.

Amestecul între neamuri este dăunător calităților fiecăruia. Personalitatea individuală și națională dispare; în locul ei apare indiferența, sentiment creat de punctul mort al forțelor contrarii ce se întretaie prin sângele amestecat.

Viitorul ce se deschide popoarelor, ne obligă să gândim mai mult la calitatea indivizilor, decât la cantitatea lor, în compunerea unui stat. Idealul spre care trebue să tindem într'un stat național, trebue să fie: cât mai mulți și cât mai buni.

G. Făcăoaru

Primăvara Neamului...

I

De ce rămâi ascunsă, Primăvară,
Nevolnică, subt lespezi reci de ghiață?
De ce te tupilezi pe la hotară
Tu, cea aducătoare de viață?

Furtuni pustiitoare bat în Țară...
Aștepți cumva Schimbarea-Ei-la-Față?...
Martirii'n racle gem de grea ocară,
Și'n leagăn pruncii nimeni nu-i răsfață...

Blestemul cui, ți-a rupt în două calea
Când te 'nnălțai, Tu Neamul meu? E Jalea
Destinul tău? Cât va să-i porți povara?...

Destinde-ți aripile ferecate...
Transfigurat despică-ți zări curate,
Să-ți isbucnească'n suflet Primăvara!

II

Vezi, Primăvară, Tu n'ai avut-ai încă...
In strotul zămislirii zaci grăunte:
Un Dac și un Roman, din cei de frunte,
Te-au semănat în brazdă prea adâncă...

De-atunci, năpadă, buruieni mărunte,
Și spini și colb și colțuri seci de stâncă
Te-au năbușit... Ce'nsângerată muncă
Va, crusta îngroșată să o'nfrunte?

Ci, scrum rămâne brațul. Pustă mintea.
Lup sufletul. Și inima hienă.
Putregăită sdreanță'mbrăcămintea -

Iar moartea'și poartă ucigașa trenă...
Din stratul spart cu nobila ta frunte,
Răsari odată, Dac-Roman grăunte!...

III

Ce jar de gânduri, ce îndemnuri sfinte,
Aprind dorinți în tinere vlăstare?
Ce Duh străbun, străjer din zare'n zare
Cu grai de tunet strigă: „Luați aminte!

„E ceasul înfruptărilor amare...
„Dușmani setoși de sânge, scoși din minte,
„Râânjesc a pregătiri de noui morminte...
„Priviți simbolica Iluminare

„Ce stăruie din timpuri - Crez fanatic -
„Himen unic al Zeului carpatic
„Și-al Crucei bizantine - sus în ceriu"...

Nimbată strămoșească vitejie!
Orândă scrisă'n vac să reînvie
Hotarul nemuritului Imperiu!...

Ion Lăjură

Structura etnică a României [1]

In momentul de față suntem în măsură de a face considerațiuni asupra structurii etnice a României, pe baza unor documente care nu pot fi contestate. Documentele care ne furnizează informațiunile necesare asupra acestei probleme, sunt provenite din prelucrarea materialului recensământului general al populației din 1930. Intr'adevăr, recensământul general din 1930 a avut un caracter eminent științific. O comisiune de specialiști a elaborat amănunțit tehnica de lucru, care nu putea diferi esențial de tehnica modernă utilizată de alte țări.

Comisiunea a hotărât mai întâi principiul că la recensământ se vor pune mai multe întrebări, care vor concura la stabilirea mai exactă a structurii etnice a țării. Intrebarea privitoare la limba maternă, care permite o comparație cu datele similare ale recensămintelor anterioare ungurești (pentru regiunile detașate dela Ungaria) a fost menținută.

Intrebarea principală în domeniul identificării etnice a fost declarațiunea subiectivă și liberă a fiecărui cetățean cu privire la naționalitatea „de care se simte legat prin sentimente și tradiții". Este neîndoios, că sub acest raport, astăzi nu mai există nici un fel de complicație care ar face metoda impracticabilă. Apartenența etnică este un fapt pe care fiecare individ o decide cu ușurință în ceea ce îl privește. Direcțiunea Recensământului a avut sarcina de a asigura exprimarea liberă a indivizilor, împiedicând influențele de oriunde și de orice fel. Și evenimentele au dovedit că declarațiunile s'au făcut în așa fel, încât materialul recoltat constituie un temei necontestat pentru analiza structurii etnice a populației țării.

* * *

Declarațiunile cetățenilor au fost prelucrate astfel încât astăzi avem o imagine exactă atât asupra numărului diferitelor naționalități, cât și asupra distribuției lor geografice.

Din punct de vedere etnografic, România este constituită dintr'un bloc masiv de Români, având aceeași structură etnică

1. Reproducem o parte din studiul ce ne-a încredințat D Dr. Sabin Manuila. Directorul General al statisticii, cu privire la recesământul din 1930, pentru a scoate în evidență scrupulozitatea științifică și obiectivitatea desăvârșită a statisticilor făcute de Statul Român și concluzia elocventă care se poate trage din rezultatul acestui recensământ.

și aceeaș limbă. Blocul românesc nu prezintă particularități care să poată permite subdiviziuni de altă natură decât cea a așezării geografice. Pe lângă acest masiv etnic compact, există numeroase naționalități, așezate fie disparat, fie compact în regiuni izolate.

O considerațiune specială merită *problema populației orașelor*. Se știe că grație unor factori speciali, asupra cărora nu insistăm aci, dar dintre care vom aminti factorul politic precum și predispoziția elementului românesc pentru profesiunile agricole, populația românească a rămas masată mai ales în mediul rural. Dar o țară cu o vieață economică vioaie și cu bogății naturale excepționale nu putea să nu-și creeze ramurile de profesiuni menite să valorifice prin prelucrare și circulație bunurile subsolului și ale solului românesc. Acest fapt a determinat formarea centrelor urbane, care prin forța lucrurilor au devenit un mozaic de grupuri etnice eterogene. Beneficiind de toate bogățiile țării, această populație, eterogenă, uneori izolată prin tradiția și prin structura ei etnică, nu a format niciodată un element de rezistență față de idealurile Statului național românesc.

Dar ceea ce trebue subliniat în situația specifică a orașelor din România este cu deosebire tendința viitoare de evoluție a populației lor. Am arătat în lucrările anterioare [1]) că populația orașelor și satelor are o evoluție determinată, care se caracterizează prin dispariția populației urbane în câteva generații și înlocuirea acestei populații prin rurali imigrați neîncetat la orașe. Deci orașele nu-și pot menține numărul de locuitori și mai ales nu pot crește decât exclusiv prin fenomenul imigrațiunii dela sate la orașe. Există așadar o strânsă legătură între sate și orașe, în sensul că orașele sunt condiționate în existența lor, de sate. Aceasta din punct de vedere biologic.

Din punct de vedere social și politic, lucrurile se petrec invers. Orașele influențează în mare măsură vieața satelor și pot constitui focare de asimilare națională.

Dar conștiința publică nu mai admite procese de desnaționalizare pe cale artificială, fie prin forța politică, culturală și economică a orașelor, fie pe calea constrângerilor pentru

[1]) *Dr. S. Manuila:* Evoluția demografică a orașelor și minoritățile etnice din Transilvania, București 1929.

învățarea unei limbi impuse. Astfel, orașele își pierd justificarea de determinant etnic, ele devenind forțamente, prin nevoia unei completări artificiale cu populație importată, centre naturale de aglomerare a populației rurale.

Ceea ce determină deci în mod natural structura etnică a orașelor în generațiile viitoare, este ființa etnică a populației satelor din jurul acestor orașe. Este deci firesc să se cerceteze cu cea mai mare atenție situația etnografică a satelor, pentru a putea prevedea în mod matematic și structura etnică viitoare a orașelor [1]).

Această problemă a fost studiată amănunțit în lucrarea citată mai înainte, prin care am dovedit că structura etnografică a orașelor, din punct de vedere al evoluției etnografice normale din viitorul apropiat, este foarte avantajoasă pentru elementul românesc.

In mediul rural, numai regiunile locuite de Săcui, Bulgari și Ruteni au o distribuție biologică echilibrată, și deci perspectivă de a-și menține pozițiile etnografice actuale. In restul regiunilor, Românii au o majoritate copleșitoare care se apropie de 90%. Din această constatare rezultă, că populația din orașe, care nu este în zona limitată de cele trei naționalități amintite (7 din 71 județe), nu-și va putea păstra situația actuală nici un moment. Aceasta explică de altfel și faptul, că recensământul din 1930, orașele din 64 județe arată o scădere considerabilă a populației minoritare. Scăderea este atât de naturală și iremediabilă, încât autorii străini, au prezis-o recunoscând fenomenul biologic care se petrece.

Nu este în gândul meu de a discuta aci probleme minoritare, totuși țin să subliniez, pentru evitarea oricărei con-

---

[1]) Problema formării și dispariției populației urbane a fost studiată de numeroși savanți încă dela sfârșitul secolului trecut. Astfel, Hansen *(Die drei Bevölkerungsstufen,* München, 1889) pe baza unei vaste documentări, a stabilit mecanismul dispariției populației urbane în trei etape, corespunzând la trei așezări umane caracteristice.

Cercetărilor lui Ammon *(Die Gesellschaftsordnung und ihre natürlichen Grundlagen,* Jena, 1890) le datorăm cunoașterea legilor biologice cari guvernează fenomenele de creștere și de dispariție a populației.

Numeroși autori englezi, scandinavi, italieni și francezi au contribuit decisiv la elaborarea formulelor cari ne dau posibilitatea de a putea face prevederi asupra mișcării demografice nu numai sub aspect biologic, dar și ca o consecință a evoluției psihologice și sociale. Citez în această privință pe Dumont *(Dépopulation et Civilisation,* Paris, 1898) și Levasseur *(La population française,* Paris, 1890).

Este astăzi indiscutabil demonstrat că fenomenul imigrațiunii populației rurale spre orașe, poate avea consecințe etnografice decisive în regiunile unde structura etnică a orașelor diferă de cea a satelor.

fuziuni, că fenomenul de biologia populației descris mai sus nu însemnează sub nici o formă împietarea asupra drepturilor minoritarilor de a se spori. Ei au acest drept nelimitat, dar fiind în mare măsură urbanizați, și-au pierdut potențialul de sporire pe care nu-l mai are decât populația rurală, care la rândul ei este lipsită de potențial social (și cu deosebire economic). Potențialul biologic ridicat, secundat de potențialul social ridicat, este un deziderat național de care nici un popor nu a beneficiat. Țara noastră nu face excepție dela aceste legi iremediabile ale firii.

Mediul rural este generator de viață omenească și deci indică drumul de evoluție etnografică în viitorul apropiat al țării.

Pe lângă dreptul nelimitat de a se spori, populația minoritară are și dreptul nelimitat de a se manifesta. Regimul românesc nu a încercat să se impună culturalicește prin privarea minoritarilor de bunurile culturale de care ei dispuneau. Este un fapt bine cunoscut că minoritarii au progresat enorm din punct de vedere cultural sub regimul românesc. Deci, dacă și Românii au progresat în măsură mare, aceasta nu s'a făcut în dauna minoritarilor.

Să-mi fie permis să nu abuzez în aceste pagini de date statistice, care de altfel ne stau la îndemână. Dar voiu aminti un fapt caracteristic care ilustrează mai bine decât orice altă argumentare această idee.

Județul Arad, care se găsește la granița ungară, la recensământul din 1910, a avut 419.120 locuitori [1]), din cari 247.635 adică 59,1% Români, 121.419 adică 29,0% Unguri și 31.995 adică 7,6% Germani.

In capitala județului a existat în vremea aceea un singur liceu. In clasa VI, în care eram înscris și eu, se găseau 40 elevi, din cari numai doi români și un german. In anul 1937-1938 au existat în Arad 4 licee, care în aceeași clasă (clasa VI) aveau 110 elevi, din cari 52 Români, 41 Unguri și 17 Germani. Din aceste cifre rezultă că nivelul cultural al orașului a crescut enorm sub stăpânirea românească, că Românii au fost aproape inexistenți în școlile Statului, într'un județ cu majorități românești, atribuindu-se adeseori de unii autori, a-

---

[1]) Cifrele sunt citate după lucrarea mea *Aspects démographiques de la Transylvanie,* (1938), pg. 70.

ceastă absență inferiorității și incapacității de culturalizare a elementului românesc și în fine că astăzi, elementul românesc se manifestă normal, dovedind cu prisosință calități intelectuale superioare, iar elementul minoritar, este în mare progres față de epoca trecută.

Această concluziune justifică, după cum am arătat mai sus, prezentarea situației etnografice a țării pentru mediul rural, care la recensământul din 1730 a însumat 79,8% din întreaga populație a țării.

Neamurile care apar în mediul rural în număr destul de mare pentru a putea fi reprezentate grafic sunt următoarele: Românii, Germanii, Rușii, Rutenii-Ucrainienii, Bulgarii, Turcii și Tătarii. Celelalte neamuri apar în grupuri mai mici sau cu repartizări pe întreaga suprafață a țării în așa fel, încât reprezentarea lor grafică este inexpresivă.

Dr. SABIN MANUILA

Nemurire

Ostașilor căzuți pentru Patrie

Va strâns Conducătorul cu buciumu-i de aur,
Prin care 'ntreaga Țară își revărsà mândria
Și dorul ei fierbinte de-a împlini moșia,
Stricind jivina 'nfiptă în strămoșescul staur.

Cosașului nu-i pasă de guster sau balaur,
Nu tremură la gândul c'o să-l înghită glia;
Vârteju-ì pare horă, o doină vijelia,
La șuerul de gloanțe drept cântece de graur.

Porniràți, cu obuzul să faceți arătura
Și inimele voastre au fost semănătura,
Iar oasele 'mplântară noui pietre de hotar.

Va fi de-acum, acolo, o tainică rodire,
Pe care coborî-va dumnezeescul har.
Fiți gata s'o culegeți: se chiamă Nemurire!

I. Gr. Perieteanu

DANTE ȘI TRAIAN

SAU ROMÂNIA ÎN „PARADISUL LUI DANTE"

Articolul ce publicăm cu titlul de mai sus a fost scris și publicat cu ani în urmă, în revista din Roma *„Nuovo Convito"* într'un număr dedicat lui Dante și reprodus de ziarul *„Messaggero"* la care colaboram. Legenda Impăratului Traian introdusă de Dante în Divina Comedie, a produs un viu interes la timpul său. Il public din nou, în românește, pentrucă prezintă azi un egal interes pentru români ca și pentru italieni:

Numai bunătatea, cea adevărată, dă o valoare reală, neschimbată, *forței*. Și bunătatea nu poate să existe fără forță. Sunt *aceleași elemente* când ajung la conștiința de ele însăși. Puține ființe ating în adâncul lor înălțimea acestei *fuziuni*.

Impăratul Traian — flacără izvorâtă dintr'un principiu de adevăr: puterea sănătoasă și senină a sufletului latin italic — a creat România. Când oare un lucru care se naște din veșnicie, poate să devie muritor? Cum ar putea România să moară, dacă Italia nu va muri niciodată? Traian prelungind Italia până la Marea Neagră a semnat o urmă sacră de divinitate pe un pământ strein.

A strămutat el ce e mai bun din spiritul vostru, o italieni, pe pământul acesta al României?

Intrebarea mea vine din adânc, din lumea invizibilă a lui Dante. Ințeleg și simt că conștiința Italiei trebue să fie deșteptată — cu svâcniri de gânduri violente — în ce privește România.

O imensă *responsabilitate* apasă pe destinele Italiei noui, făcută din toate Italiile antecedente. Ea nu are dreptul și libertatea de a lăsa o creatură a sa — și ca atare, în fond, parte vie dintr'ânsa — fără a vibra la fel, în suferințele ca și în gloriile ei.

Traian — creiând România — a creat Italiei datorii imperioase, i-a lăsat o moștenire *simbolică*, întunecată în trecut, dominatoare în prezent... România Mare e sinonimă cu Italia Imperială și vice versa. Cine nu înțelege prezentul, să citească în viitor... Cine nu înțelege nimic, să lase pe alții să facă...

O, Dante, ești tu care ne-ai pus în Paradis; pentrucă așezând pe Traian, singurul păgân istoric, în spațiul Vieței adevărate — în Paradisul Divinei tale Comedii — ai consacrat *bunătatea puternică și puterea binefăcătoare*, și cu ele realitatea fruc-

tului egal cu sămânța sa, dreptul la viață al României egal cu acela care trăia în Traian, în Roma, ca principiu de foc, ca principiu de imortalitate...

Puține figuri istorice stârnesc mai multă cinstire ca această figură a împăratului Traian, care izbi mintea cea mai fantastică și cea mai umană din lume, mintea sintetică a lui Dante.

Genială, forța lui Traian creă o lume: **România.**

Adevărată, *bunătatea* lui Traian cuceri plebea din timpul său, și a anilor cari îi urmară, cu fapte de mare *caritate*: în deosebi prin instituirea — pe care noi i-am putea-o invidia — a ajutorului copiilor săraci și părăsiți, în special ai copiilor soldaților morți în *războiul dacic*, prin legate garantate cu ipoteci pe multe pământuri italice. In Forul Roman se poate vedea un celebru basorelief comemorativ.

Prin urmare *războiul dacic* — războiul pentru creația României, războiul din care țara mea eși — a dat putința lui Traian să se arate, nu numai puternic, dar și bun și milos. Și cum o lumină face o altă lumină și mai mare, făcând totul mai limpede și mai frumos, astfel bunătatea și puterea lui Traian, oglindindu-se una într'alta, au mărit bogăția și frumusețea lumei, cu pilda lor, sculptată în etern, întipărită ca adevăr.

Și în adevărul suprem adesea vedem înflorind cele mai frumoase legende... In sufletul de copil al poporului, în amintirea populară a inimelor simple, vedem că se nasc adevărurile cele mari...

Astfel, adevăr și legende devin câteodată *surori* și rămân așișderea în viață. *Astfel povestea populară medievală că un Papă ar fi înviat pe Traian pentru câteva ceasuri... convertit la creștinism și botezat, inspirând pe poet, deschise porțile Paradisului dantesc fondatorului României.* Ii deschise porțile divine, pentrucă a fondat România mai mult ca o țară: **a creat-o în spiritul universal al lumei...**

Și Dante, Poporul, Traian, România, sunt expresiuni de *viață*, de imortalitate a rasei latine — când ea e demnă de ea însăș...

Elena Bacaloglu

Ideea de rasă în viața internă și în viața internațională

După triumful principiului de naționalitate, după lupta gigantică de supremație a continentelor și a mărilor, este în plină evoluție și ideea de rasă, ca forță viitoare socială și politică. Națiunile secătuite după atâtea războaie nu vor mai putea, prin propriile lor forțe, să facă față la greutățile postbelice și deci este firesc să caute sprijin, și tot atât de firesc este ca să încolțească solidaritatea rasei care este fiica spirituală a principiului de naționalitate, unul restrângâdu-se la idealul național, celălalt coprinzând rasa, adică toate elementele ce isvorăsc din aceeaș tulpină care au deci acelaș caracter etnic, acelaș substrat sufletesc ce reprezintă o forță omogenă chemată să păstreze aceleași haruri, aceleași virtuți, aceleași viziuni și idealuri ce sunt bunuri proprii și sfințite ale rasei.

In desvoltarea internă păstrarea rasei este un comandament de neînlăturat. Rasa este străjerul națiunei, rasa păstrează vii comorile spirituale ce nu se cumpără și sunt valori neprețuite: rasa menține un neam în mijlocul frământărilor istorice, al vitregii vremurilor; rasa pulsează instictiv și trezește conștiința națională la cel mai umil dintre oameni.

Rasa este aceea care svâcnea în acel țăran român care, plimbând pe oaspeți pe ruinele Sarmisegetuzei, răspundea la întrebarea:

—„De unde știi că sunt acolo obiecte prețioase?"

—„Pentrucă sunt și eu ca dânșii, nu vedeți sunt îmbrăcat ca ei, sunt Dac ca ei".

—„Păi atunci și noi suntem, cu toate că avem alt port".

—„Nu știu de sunteți, eu mă simt cu toți ai mei din tată în fiu, că am fost, suntem și vom fi daci, adică români, astăzi".

Prin el glăsuia porunca rasei ce-l păstrase până în amănunte legat de premergători, portul fiind doar forma exterioară a substratului sufletesc.

Acelaș lucru la Baba din Transnistria, care spunea: „Vină rușii, vină Tătarii, oricine, noi tot moldoveni a lui Stefan suntem". Nimic nu-i clintise, ferecați în forța rasială ce făurește legături, mai indistructibile la cei umili ce trăesc pe lângă pământ prin datine, decât la cei din alte clase mai susceptibili de a nu resimți instinctiv însușirile rasei.

Ideea rasială este în viața internă a unui stat o necesitate, cu atât mai mare, cu cât din ce în ce ea se accentuează la alte popoare, ce iau din punct de vedere eugenic tot felul de măsuri, pentru întărirea rasei și pentru a o feri de orice decădere.

Ar fi o crimă grozavă dacă nu ne-am înțelege datoria, dacă nu am

lua toate măsurile, dar absolut toate, pentru a asigura puritatea rasei și punerea în absolută valoare a tuturor elementelor etnice cari să domine în toate direcțiile pe toate planurile viața românească, atât ca unelte cât și ca diriguitori, ca forțe bancare, industriale tehnice.

România întreagă nu poate avea decât o lozincă: primatul rasei înainte de toate, iar cei ce nu înțeleg a se încadra în acest comandament de viață și de moarte să fie excluși fără cruțare din colectivitatea românească, una și indivizibilă în jurul crezului său ortodox și a ideei de rasă ce trebue să predomine tot, pentrucă numai așa vom ține piept năvălirilor istorice în vremurile acestea de uriașă prefacere.

Concepția de rasă în viața internațională **să o vrem, sau să nu o vrem,** va domina veacurile ce vin; ea se întrevede în apropierea anglo-saxonă, în ideologia Hitleriană, care sus și tare proclamă drepturile germanismului ca factor hotărâtor în toate țările de esență germană, la asiatici cari și ei se vor strânge, mai devreme sau mai târziu, căci mergem, după bătălia continentelor, la lupta de prioritatea raselor ce încoltește ca imperativul ceasului.

In asemenea condițiuni noi românii trebue să ne precizăm ideologia, doctrinele, țelurile, ținând seamă mai ales că suntem înconjurați de rase absolut opuse nouă, cari, de nu ne întărim printr'o profundă transformare morală, prin disciplină de fier, prin selecționarea valorilor, puse toate în serviciul țării și al rasei și ridicate toate la cel mai înalt grad de spiritualitate și de dinamism, care să ne pună în măsură a domina din toate punctele de vedere pe cei ce ne înconjoară, vom fi supuși unor pericole de moarte, vom putea sucomba sub focul lor destructiv.

Să nu fim, în concepțiile noastre, burghezi obosiți și doritori de liniște, ci cuceritori dârzi și îndrăzneți, curagioși și harnici. Lumea va fi a acelora ce prin jertfe se vor așeza la conducerea ei, nu în solda acelora ce abia își riscă banii și nici când pe ei înșiși. Omenirea de mâine nu va mai fi condusă de negustori cari trăiau pentru bani și bucuriile ce le aduc ei, ci, după eroica pagină de istorie ce o trăim, va fi pentru o perioadă nedefinită a acelora ce sunt născuți și crescuți în zodia acestui spirit de eroism, a acestui spirit de dăruire de sine, totală, de hotărâtă luptă pentru marile înfăptuiri, pentru valorificarea raselor ce vor fi chemate a-și desluși fiecare rostul lor pe pământ.

Frați români, mare vă este menirea, nu greșiți drumurile, căutați a pătrunde bine destinul nostru, a vă identifica cu el și pe urmă al sluji fără șovăire, prin toate furtunile, câștigând astfel locul de conducători ai lumii în această parte a continentului european.

Cărțile s'au jucat, cărările se deschid: **ori stăpâni, ori sclavi, asta ne este soarta.** Avem de ales. De aceea cu avânt neîntrecut să

cucerim citadele de stăpânire în orientul european, citadele ce ne revin prin drept de întâietate, prin ginții ce le întrupăm, prin spiritul și puterea de adaptare ce o avem.

Să intrăm deci în hora de valorificare a raselor, cu hotărâre, cu eroism, cu bravură de neîntrecut.

Dumnezeu e cu noi.

Alexandrina Gh. Cantacuzino

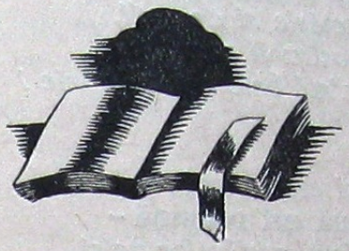

Muntele Campella: un simbol[1)]

lui BENITO MUSSOLINI

Eroismul românesc
aprinde lumânări sfințite
cu sângele și credința lui -
în fața urnelor romane,
seculare, adăpostite
în vârf de munte, în locaș sfânt,
ajunse una cu zăpada - albe, nînse -
și'ncercuite de forțele dușmane,
azi, la pământ - învinse!

In fața urnelor romane,
eroismul românesc,
în Rusia păgână și nebună,
sub sfârcul biciului de foc,
ne răzbună.

Și sus ne înalță
în gloria străbună
- a celor care ne-au născut -
și iar renaște...
E un poem de frumusețe:
surghiunul răzbunat

[1)] Din volumul de poezii inedite „Zorile Poeziei Fasciste", 1914-1942, ce vor apare.

– al miilor de morți de un veac –
în vârf de munte îngropat.

Poem de frumusețe,
și vânt de nebunie,
răscolitori de patimi,
și de mărinimie,
contraste și avânturi
de vrăjmășie și de cult,
ecoul vostru îl ascult,
și inima'mi bate de mândrie !

Mă regăsesc în voi
– de două ori română –
și'n sufletul păgânilor uciși
văd răzbunarea ***simbolică*** *și-a mea;*

Infrângerile mele toate,
de cari nedrept am avut parte,
– în viața mea de lupte –
sunt la picioare astăzi – moarte !

Moarte în țara mea,
deasupra muntelui Campella
din Rusia asediată,
din Rusia germană,
română și română :
din Europa ***nouă*** *liberată*
– până n Urali !

Elena Bacaloglu

Principii de bază pentru noua organizare a Presei

Noul Stat Român cere organizarea întregei Națiuni în jurul unui ideal comun, care să formeze fondul de existență al tuturor și al fiecăruia dintre noi. Fondul acesta e continua devenire a Națiunei, care trece peste generații, le cuprinde pe toate, formând spiritualitatea veșnică a Neamului, sufletul lui nemuritor care leagă trecutul prin prezent cu viitorul.

De aici ies toate acțiunile lui vii, toată demnitatea, toată gloria, tot potențialul lui de viitor.

Această constatare trebue să o punem în legătură cu o altă constatare, tot atât de bogată în urmări. Sufletul național a cărui expresiune va fi noul Stat Român, urmează a se încadra într'o unitate mai mare, în spiritualitatea generală a Europei de mâine.

Fără această solidarizare, existența Neamului e primejduită și solidarizarea nu se poate face, fără a-i adopta integral nouile principii de viață care-i stau la bază.

După cum la un individ sunt organe cari execută și organe cari guvernează și animează, tot așa în organismul Statului sunt organe cari asigură circulația ideii, cari cultivă și pun în valoare unitatea lui de credință, de voință, de ideal. Circulația aceasta a ideii, este însuși sângele care hrănește organismul spiritual al Neamului.

Organul care pune zilnic în circulație acest sânge e în primul rând ziaristul. De sănătatea lui morală depinde în bună parte sănătatea morală a Națiunei. In noul tip de Stat care apare la Orizont din epocalele evenimente prin cari trecem, forțele creatoare ale Națiunei trebuesc puse în valoare în mod unitar și să conveargă toate spre același țel: *cultivarea, animarea, punerea în valoare a spiritului creator al Națiunei, în armonie cu spiritul creator general al nouei Europe.*

De aci urmează că ziaristica anarhică de altădată a murit, că astăzi, în primul rând în ziaristică, și mai ales aici, trebue aplicat riguros principiul: *o singură turmă și un păstor.* Deci, o gândire cât mai curată, care să nu fie în desacord cu continua devenire a Neamului și o putere centrală care să o dirijeze asigurându-i unitatea în varietate.

Nu inteligența ne conduce, ci sângele

De aici urmează că trebue să ne fixăm cu toată tăria atenția asupra unui alt principiu de importanță capitală. In zadar vom trece

prin aceleaşi şcoli, oricât de înalte, pe Români şi pe jidani, jidanul va lupta pentru neamul lui şi Românul la fel.

Cultura ce dobândim în şcoli nu e decât arma care ni se pune în mână pentru a asigura drepturile sângelui. Multe din nenorocirile noastre publice pot veni de acolo că nu cunoaştem origina etnică, sau nu ne-am preocupat de această origină, a celor ce ţin condeiul în mână.

Din cele mai sus expuse, rezultă în mod general, că principala preocupare a legiuitorului, în ce priveşte pe ziarişti, ca şi în ce priveşte în definitiv orice altă îndeletnicire publică, trebue să fie aceea de a se asigura în primul rând de origina etnică a ziaristului, de sângele care-i curge în vine. De aci, următoarea regulă generală de selecţionare:

1) Profesiunea de ziarist nu se va putea exercita în Statul Român, decât de aceia cari îşi vor dovedi origina etnică de român prin cel puţin trei generaţii.

Având în vedere însă că în Statul Român sunt şi alţi cetăţeni de alte origini etnice şi că spiritualitatea noastră naţională trebue să se încadreze în spiritualitatea generală europeană, urmează ca să încadrăm în profesiunea de ziarist şi aceste elemente şi să le dăm toată posibilitatea de liberă manifestare în cadrul ideologiei animatoare a nouei Europe. De aici urmează o nouă regulă de drept care trebue introdusă în noua legiferare:

2) Pot face parte din corpul ziariştilor, în cadrul unui organism aparte, cetăţenii români cari îşi vor dovedi origina ariană prin cel puţin trei generaţiuni şi apartenenţa etnică la unul din popoarele care luptă alături de noi pentru refacerea Europei.

Ne dăm seama de importanţa capitală a acestui principiu. El implică apărarea noastră în contra elementelor cari ar putea să ne tulbure existenţa, precum şi, in calitatea lui de principiu general, purificarea în principiu a Europei de elementele intruse cari, prin definiţie, nu se pot adapta principiilor ei de viaţă.

Trebue să ştim că la baza organizării noastre viitoare, la baza organizării viitoare a oricărui popor, cu pretenţia de a rămânea teafăr în rândurile celorlalte popoare, va trebui să stea *purificarea circulaţiei sângelui, calitatea lui, puritatea de rasă.*

Presa din provincie

Al doilea mare principiu, pe care urmează a-l lua în consideraţie, e importanţa presei din provincie într'un stat ca al nostru care are o mare misiune istorică de îndeplinit.

Centralizarea asfixiază. Descentralizarea în materie de presă dă aripi provinciei, pune în valoare specificul local, ridică la conştiinţă naţională şi solidarizează cu idealul comun pături sociale cari, fără de această presă, ar putea rămâne impasibile. Să ne gândim la marile state occidentale în cari presa din provincie este aproape la acelaş nivel cu cea din capitalele respective.

La noi însă situaţia se complică. Provincia are prea puţin cuvânt în desvoltarea generală a ţării. Capitala e un moloh care devorează totul. Presa din provincie e firavă. Desvoltarea ei este o chestiune vitală pentru Statul Român. Dacă n'ar exista, ar trebui creată pe deantregul. Fiecare ne dăm seama de această necesitate acută.

E suficient să menţionăm câteva din motivele cari impun cultivarea acestei prese.

Avem provincii cari au trăit în medii spirituale deosebite. Avem specifice locale de mare importanţă pentru neam, pe cari nu au de unde să le cunoască şi să le trăiască cei dela centru şi cu atât mai puţin aceştia nu se pot identifica cu ele.

Un organ de luptă, bine intenţionat şi bine redactat, va crea o realitate spirituală locală, o nouă forţă creatoare, în complexul spiritual al Naţiunii.

Câteva exemple ne vor edifica pe deplin. Specificul transilvănean s'a pus în valoare şi a avut o influenţă determinantă în viaţa neamului întreg, prin presa dela Sibiu, Arad, Braşov, Blaj, Cluj, care, până la arbitrajul dela Viena a pulsat o viaţă naţională de o mare intensitate, deopotrivă de determinantă pentru desvoltarea provinciei ca şi pentru întreaga ţară.

Puternice curente ideologice au luat naştere din toate aceste centre. Ziaristica transilvăneană a fost o pildă de apostolat, sacrificiu şi eroism.

Iaşul, a avut şi el rolul său decisiv. Subliniem importanţa presei din capitala Moldovei, din Iaşii, leagănul culturii şi mişcărilor cu caracter naţional. Şi mai trebue remarcat, că tocmai aci presa românească a trebuit, ani dearândul, să înfrunte cu bărbăţie şi chiar cu eroism, presa străină de sufletul şi aspiraţiunile Neamului românesc.

In toate centrele de mai sus a trăit o presă care s'a ocupat zi cu zi de toate problemele strâns legate de interesele superioare ale Neamului, ca şi de cele locale.

Şi alte centre se pot pune în evidenţă. Specificul bănăţean s'a pus în valoare şi trăeşte prin organele de publicitate locale, bine redactate şi debordând de energii creatoare specific bănăţene. La Cernăuţi, am avut, între altele, „Timpul Eminescian", care, ani de zile a propagat în Bucovina testamentul politic al lui Mihail Eminescu. Nu mai puţin trebue relevat „Glasul Bucovinei", ziarul reprezentativ al acestei regiuni.

Centrele de mai sus au binemeritat dela Patrie, ca şi Craiova,

Galaţii, Chişinăul, cari, la rândul lor, au dat specificul care le caracterizează.

In toate aceste centre, într'o organizare de presă dirijată, Statul, ca organ central, e dator să susţie puternice organe de presă locală, apelând la energiile din loc, şi fără a recurge la ficţiuni comandate dela centru, la creaţiuni artificiale menite a îngrădi puterea de viaţă reală a provinciei.

Nu se soluţionează problema încurajării presei din provincie, prin înfiinţarea de ziare oficiale pe regiuni, cari nu creiază niciodată adeziunea cu specificiul local, ziariştii dela aceste organe îndeplinind un rol de funcţionar, în serviciu comandat, străin de stăpânul adevărat, care nu poate fi decât opinia publică locală.

Puternice curente ideologice au luat naştere din centrale provinciale. Pilde înălţătoare s'au dat Neamului întreg.

Marii oameni de Stat şi marii fii ai ţării, din provincie au purces. Şi primul lor cuvânt despicător de veacuri, în presa din provincie a apărut, ca o veşnică pilduire pentru generaţiile viitoare.

Rolul presei de provincie, în desfăşurarea ideologică a unui neam, în timpurile prin cari trecem, e covârşitor.

O Operă Defetistă

Energii şi comori nepreţuite se pierd prin lăsarea în părăginire a presei din provincie.

Fiecare cunoaştem cazuri triste. Să luăm câteva îndeobşte cunoscute: „Gazeta Transilvaniei", acest centenar organ de luptă naţională, până de curând deabea îşi putea ţine zilele. Astăzi, excelent redactată, deabia dacă apare de două ori pe săptămână.

Trecutul glorios al acestui ziar, de pur idealism etnic românesc, nu-i dă dreptul ca să fie ajutat pentru a-şi putea îndeplini înalta lui misiune ?

Iată o pildă strălucită de adevărat apostolat, de sacrificiu şi de eroism, izvorât dintr'un centru de provincie care a pulsat cu putere pentru întreaga fiinţă a Neamului românesc.

O altă pildă edificatoare este aceia a cunoscutului ziar ieşean *„Evenimentul"*, care a trecut timp de 20 de ani, prin cele mai mari greutăţi, pentru ca să ţie sus steagul românismului în mijlocul unei abundenţe de ziare desrădăcinate. *„Timpul Eminescian"* amintit mai sus, un adevărat glas profetic într'o adâncă besnă judaică, a dispărut şi el depe arenă. Şi, tot aşa, *„Glasul Bucovinei"*.

Dacă în trecut această operă defetistă a fost posibilă, astăzi, în organismul Statului reînoit, ea nu mai poate continua, fără a pune în

pericol sănătatea morală a Naţiunei. Şi situaţii de felul acesta întâlnim în tot cuprinsul ţării.

Prin neglijarea presei de provincie se face o operă de adevărat defetism.

Rolul misionar al presei din provincie

Guvernul ţării are deci un interes vital de a susţine presa din provincie, prin puternice organe cari să-şi sugă seva din provincia respectivă.

Cu atât mai mare va fi rolul său în Statul reînoit. Dl. Vice-Preşedinte al Consiliului de Miniştri şi Ministru al Propagandei, a fost frenetic aplaudat, atunci când, la adunarea ziariştilor dela 11 Decembrie 1941, dela Fundaţia Carol I din Capitală, a spus: *„Cugetul acestui Neam depinde în mare măsură şi de acum înainte de cultura, de credinţa şi de îndrumarea zilnică a presei"*.

Dar firul roşu al întregei sale cuvântări nu a fost necesitatea de a organiza interesele unei categorii de cetăţeni, ci necesitatea de a se organiza *„misiunea naţională a presei"*, misiune pe care, şi în cadrele de până acum, presa s'a născuit să o îndeplinească.

In privinţa organizării acestei misiuni naţionale a presei, D-sa nu a făcut *„o simplă făgăduială"*, ci şi-a luat *„un angajament"*. D-sa înţelege ca această misiune naţională a presei să o transforme: *„Intr o funcţiune organică recunoscută şi legalizată de Stat, care să dea presei dreptul de a conlucra cu Guvernul la îndeplinirea misiunilor naţionale, care să dea drept presei la Consiliul de Stat"*. Şi a cerut colaborarea ziariştilor *„în ce priveşte modul cum văd această reprezentare naţională şi colaborare a presei cu guvernul"*.

Misiune însemnează apostolat. Şi în primul rând *un mare apostolat naţional* vrea să organizeze guvernul. Şi aceasta nu se poate, fără organizarea şi susţinerea unei puternice prese de provincie.

Suntem deci strict în vederile Guvernului, atunci când cerem o puternică şi sănătoasă organizare a presei din provincie.

Creiarea şi susţinerea unei asemenea prese necesită însă deopotrivă şi o severă selecţionare a elementelor ei componente.

Făcându-se această selecţionare, apostolatul prin presă, care stă la inima oricărui român, şi pe care l-a îmbrăţişat cu atâta căldură, Preşedintele ad-interim al Consiliului de Miniştri şi Ministru al Propagandei, în primul rând din diferitele provincii ale ţării, să pornească.

Se zice că sufletul ţării este Capitala. Aceasta poate fi adevărat ca idee generală. In ce ne priveşte pe noi însă, sufletul ţării e la ţă-

ranul român. De acest mare adevăr își dă bine seama Mareșalul și Guvernul. Acest suflet trebue ridicat la viață conștientă publică.

Nu presa din Capitală poate fi chemată ca să facă această mare operă. Numai presa din provincie poate îndeplini cu succes acest apostolat, cu organe de presă cari să îmbrățișeze în întregime specificul local.

Tot asemenea, păturile muncitoare și burghezia orașelor pot fi scoase din apatie și valorificate pe plan național, prin acelaș apostolat al presei din provincie. Exemplele țărilor care au urmat această cale ne stau înainte ca argumentul cel mai puternic al tezei ce susținem.

Piedicile ce ne stau în cale

Putem spune că până acum nu am avut o presă de apostolat în Capitala țării. In ce privește presa de provincie, trebue să spunem că, până astăzi, nu a găsit înțelegere, nici sprijin, la puternicii zilei. Căci creațiile artificiale, comandate dela centru, în mod sporadic și urmărind anumite interese, nu pot fi luate în considerație. De abia acum Guvernul țării își pleacă urechea asupra ei.

Aceasta are loc, pentrucă privește problemele în plin, pentrucă pe piedestalul pe care se ridică acest guvern, nu s'au ridicat alții în trecut.

Până la actualul guvern, conducătorii Statului român nu și-au dat seama de rolul de apostolat al ziaristului; de misiunea sa de a face din fiecare român o celulă vie a neamului, de a aduce la viață, la afirmațiune, la lupta pe teren, întregul corp al Națiunii; de a purifica, unifica și dinamiza întreaga viață a Neamului nostru, și de rolul covârșitor al presei de provincie în îndeplinirea acestor scopuri.

Presa din provincie ca organism de sine stătător

Cum presei din provincie îi revine în cea mai mare parte acest rol, și cum ea nu găsește înțelegere și ajutor la ziariștii din Capitală, se impune ca această presă să aibă organul ei și organizarea ei aparte, care să o ajute la îndeplinirea acestei opere grele, care implică multă energie, multă pregătire și grele sacrificii.

Asumându-și această înaltă misiune de ordine națională, patriotică și umană, tinde a deveni nervul națiunei, sângele care circulă, energia creatoare în plină fermentațiune, funcționând pe teren la punctele morale strategice.

Acest mare rol îi revine deopotrivă și presei din Capitală. Dar e o deosebire impresionantă între presa din București și cea din provincie.

Presa din București, huzurește de bine. Cea din provincie e redusă în stare de cenușotcă. Marile cotidiane cari invadează provincia au în bună parte caracterul de întreprinderi comerciale. Ziariștii dela aceste cotidiane nu pot privi cu ochi buni pe cei din provincie, cari nu le sunt afiliați și sunt meniți să le facă concurență, reducându-le tirajul și eventualele venituri.

Dacă mai adaugăm la acestea, adversitatea de care se bucură presa din provincie în unele din înaltele sfere din Capitală, ne dăm seama că această presă nu poate fi pusă pe adevăratul ei piedestal, și nu i se poate asigura înalta sa misiune, decât organizându-se ca corp aparate, cu organele ei deosebite și bine definite.

Pentru aceste considerațiuni, se impune a se trece în lege un al treilea punct, care să salveze presa de provincie:

3. Presa din provincie se organizează ca corp aparte, cu organe de sine stătătoare, prin intermediul cărora se rezolvă toate chestiunile în legătură cu misiunea, organizarea și administrarea ei, în colaborare armonioasă cu corpul ziariștilor din Capitală. Și ca corolar la acest punct, se impune o a patra măsură și anume:

4. Ca organ de sine stătător presa din provincie va avea reprezentantul său legal în Ministerul Propagandei, atribuțiunile lui urmând a se determina prin lege.

O mențiune specială trebue să facem cu privire la organele periodice refugiate din provinciile cedate, cu privire la cari urmează a se introduce în lege dispoziții provizorii, considerate fiind ca organe provinciale, deși ar fi refugiate în Capitala țării.

Organizarea corpului

Stăm azi în fața unei lumi noui, care cere o înoire totală a tuturor organizațiilor vieții publice și o nouă îndrumare de existență a individului singuratic. Această necesitate se impune cu atât mai mult aceluia care poartă condeiul în mână, acelora cari se comportă ca depozitari ai gândirii naționale, de purtători ai cuvântului Neamului lor, ziariștilor din tot cuprinsul țării.

Astăzi presa nu se mai poate concepe, decât ca un vehicol de purificare, de afirmare, de regenerare națională.

Ziaristul timpurilor noui nu mai poate fi de concepție veche, care confunda rolul său, cu satisfacerea intereselor personale sau ale coteriei din care făcea parte. Ziaristul lumei noui este al Patriei și al Neamului său.

Aceasta e ideia care trebue să stea, pe lângă aceea a originei sale etnice, la baza oricărei organizațiuni de presă.

Dar aici trebue să fim atenți. Cuvintele: Patriei și Neam se pot lua în deșert. Nu orice român de sânge le înțelege și le trăește con-

ţinutul, pentru a se putea face exponentul său, cu conştiinţa împăcată. Un român de sânge, care însă ar constitui o celulă moartă a neamului său, nu s'ar putea ridica până la necesităţile vitale ale patriei sale. Iar acela care aparţine prin sânge unui neam străin nu va putea fi exponent decât al neamului căruia îi aparţine.

De aci rezultă că, Corpul Ziariştilor trebue să fie astfel alcătuit, încât să cuprindă în sânul său pe toţi aceia cari au talentul şi pregătirea necesară pentru a deveni purtătorii de cuvânt ai marilor imperative naţionale din timpul generaţiei lor.

Pe lângă origina etnică, ei vor trebui deci să aibă şi spiritul misionar şi talentul şi pregătirea culturală necesară, pentru a le înţelege, a le trăi şi a le pune în valoare.

Dar aici trebue să fim cu mare atenţiune. Nu felul cum îţi câştigi existenţa importă, ci felul cum îţi îndeplineşti *Apostolatul. Guvernul vrea să organizeze, într'o forţă unică, pe toţi luptătorii pe pe parapetele Neamului lor.* Pentru determinarea cadrelor, un singur criteriu ne poate călăuzi: *ziarist, este acela care, zilnic sau periodic, activează în presă, ca luptător pentru interesele superioare ale Neamului.*

Calitatea lui de căpetenie nu este felul cum îşi câştigă existenţa, nici gradul de cultură, ci: **spiritul misionar.** *Talentul*, focul sacru care îi arde în artere pentru Neamul şi Patria lui.

Cultura ce i se cere este numai o garanţie că marile probleme ce-i stau în cale, vor fi înţelese şi tratate în deplină cunoştinţă de cauză.

Interesul suprem este deci să încadrăm în Corpul Ziariştilor pe toţi aceia cari şi-au făcut un apostolat din înălţarea prin scris a stindardului Patriei şi Neamului lor. Numai astfel Guvernul îşi va atinge scopul de a asigura circularea sângelui spiritual al Neamului şi de a-i ridica la *maximum, Potenţialul.*

Un ziarist trebue să fie la el acasă, în orice problemă socială i s'ar prezenta. Titlurile academice vor fi necesare pentru ziariştii cu înaltă situaţie. Pentru ceilalţi şi pentru începători, bacalaureatul se impune ca primă treaptă de pregătire. Intrucât îndeplinesc aceste condiţiuni şi au dat dovadă că ştiu ţine cu succes condeiul în mână, vor putea fi confirmaţi în corpul ziariştilor, prin organizaţiile de presă respective.

Se impune două categorii de ziarişti:

Ziarişti profesionişti;

Ziarişti misionari.

Ziaristul profesionist e acela care nu are altă profesiune, care să-i asigure existenţa, decât pe aceea de ziarist.

Ziaristul misionar e acela care se ocupă obişnuit cu scrisul, dar

mijloacele sale de existenţă şi le asigură, în total sau în parte, din altă ocupaţiune.

Pentru scopul măreţ pe care îl urmăreşte Guvernul, **nu ziaristul profesionist importă în primul rând, ci ziaristul misionar.**

Să ne gândim la presa de apostolat din trecut, din proviinciile desrobite, ca şi din ţara liberă. Ea s'a recrutat din preoţi, învăţători, avocaţi, din tot ce avea Neamul mai select. Şi aceştia nu numai că nu urmăreau câştiguri, ci-şi îndeplineau greaua lor misiune cu spirit de sacrificiu.

Astăzi Guvernul ţării, acum când ne aflăm în pragul de lume nouă, nu are mai puţin necesitate, de a aduna într'un mănunchiu, de a aduna în jurul său, pus sub aceeaş ocrotire legală, pe cei mai nobili fii ai neamului, pe aceia cari luptă pe teren pentru Patria şi Neamul lor, împinşi de conştiinţa Misiunii, a Apostolatului ce au de îndeplinit.

Noul legiuitor, având nevoie să încadreze în rândul purtătorilor de cuvânt prin presă toate elementele creeatoare, cu aptitudini profesionale libere, nu va introduce în lege nicio deosebire între cele două categorii de ziarişti, afară de dispoziţiuni cari să intereseze exclusiv necesităţile economice ale ziaristului.

Ziariştii de altă naţionalitate de rasă ariană, cetăţeni români, se vor organiza ca corp aparte. Pentru ei, între condiţiunile de admitere, va fi şi aceia de a dovedi, prin pregătirea lor culturală şi prin probe practice în publicistică, că lucrează pentru armonizarea specificului neamului din care fac parte cu specificul patriei de adopţie.

Omul nou la Statul nou

Expunerile de mai sus le-am redus la consideraţii generale, urmărind necesitatea organizării temeinice a presei din provincie.

Ideea care ne călăuzeşte este aceea pe care Mareşalul a pus-o ca norma sa de guvernământ: *omul nou la Statul nou.*

E mare, e nemăsurat rolul ce este rezervat ziaristului de provincie, în această privinţă. In virtutea acestui măreţ rol, se impune necesitatea existenţii, pe tot cuprinsul ţării a organelor de presă care să pună în circulaţie sângele spiritual, propriu regiunilor respective, pentru a-l valorifica şi pune în concordanţă cu spiritualitatea generală a Neamului, cu sufletul lui unitar, cu creiarea *Omului nou la Statul nou.*

O comunicaţie spirituală permanentă va trebui să existe între publicaţiile periodice din tot cuprinsul ţării, inclusiv cele din Capitală, şi între toate aceste publicaţiuni şi Ministerul Propagandei, în scopul creierei unităţii de ideal şi al punerii în valoarea reciprocă a problemelor ridicate de fiecare.

Legea trebuie să prevadă dispoziţii de apropiere între ziarişti, de creiarea climatului necesar pentru o bună colaborare. Se vor acorda distincţii şi recompense celor ce vor da dovadă de deosebită sârguinţă, de talent şi spirit de solidaritate profesională şi de sacrificiu în îndeplinirea apostolatului ce şi-au asumat. Totul, pentru Omul nou la Statul nou.

Astfel se va înfiripa forţa de afirmaţiune spirituală generală, solidaritatea în lupta pentru ideal, pentru omul nou la statul nou, spiritualitatea creatoare specifică a neamului întreg şi încadrarea acestei spiritualităţi în concertul popoarelor, asigurându-i-se locul ce i se cuvine în cultura universală.

Este necesar ca în Corpul Ziariştilor să se încadreze, într'un cerc cât mai larg, toţi aceia cari sunt purtătorii de cuvânt, stegarii Neamului lor.

O restricţie la aceia cari au făcut din ziaristică unicul lor mijloc de existenţă, ar fi să reducă considerabil rolul ziaristicei în viaţa Statului Român. E un principiu care trebue să se bucure de cea mai mare atenţie din partea Legiuitorului, căci sunt tendinţe interesate cari împing la o organizare pripită, adânc vătămătoare intereselor supreme ale ţării.

Principiul Mareşalului, Omul nou în Statul nou, şi vederile Guvernului cu privire la Apostolatul Presei, exclud posibilitatea de a se face mercantilism din profesiunea de ziarist, cum vor unii, fără să o mărturisească. Şi Apostolatul îl fac, nu atât cei plătiţi, ci mai ales cei ce nu primesc nicio plată, cei ce o fac impinşi de focul sacru care le arde în artere.

Din rândurile acestora se ridică conducătorii spirituali ai presei. Şi tot ei sunt stegarii problemelor vitale ale Neamului. Pe toată suprafaţa ţării, trebuie să diseminăm asemenea talente şi asemenea eroi ai scrisului. Aceştia trebuie să fie aceia cari să atragă, în primul rând, atenţia şi sprijinul Guvernului şi Ministerului de propagandă. Numai prin ajutorul lor se poate realiza Apostolatul prin presă şi se poate pregăti *Omul nou la Statul nou.*

Concluzii

Sunt probleme capitale, pe cari timpurile grele prin cari trecem le aduc la suprafaţa preocupărilor noastre de toate zilele: Revendicările externe, situaţia Românilor de peste frontiere, şi mijloacele de a-i salva pentru românism, viitoarele noastre frontiere, ridicarea maselor la viaţă, punerea în posesie a Naţiunei Române asupra bunurilor materiale şi spirituale, deparazitarea ţării de elementele periculoase şi dizolvante, armonizarea specificului nostru naţional, cu aspiraţiile conlocuitorilor noştri de altă origină etnică, crearea armatelor de ocupaţiune a fortăreţelor

industriei şi comerţului, înscăunarea ordinei, cinstei, disciplinei, a moralei creştine, a muncei creatoare, în tot organismul Statului; sunt tot atâtea probleme, pe cari ziariştii români din Capitală şi din provincie, recrutaţi din cei mai buni fii ai neamului, vor trebui să le frământe, în raport cu specificul nostru naţional, cu specificul local şi cu interesele generale ale ţării, să le ia drept obiect de preocupare şi de afirmare.

Dar în Capitala ţării poate interesele se ciocnesc. Lupta pentru existenţă şi pentru parvenire e acerbă. Mercantiliamul se amestecă adesea cu idealismul, sub care se năzueşte a se camufla. Provincia e mai ferită de tentaţiuni necurate. Acolo se pot creia în voie marile avânturi. De acolo se poate lua un mai strâns şi intim contact cu păturile cele largi ale Neamului. De acolo se poate duce Apostolatul cel mai curat.

Dacă se va organiza presa de provincie, pe baze care să-i garanteze libera şi fecunda desvoltare, se va pune în valoare un tezaur nepreţuit. Sufletul Naţiunei din largul ţării va respira prin ziaristul român din provincie. Sufletul ţării va fi sufletul lui.

De aceea cultivarea şi pregătirea ziaristului român de provincie e o datorie, o operă naţională de primul ordin şi de înalt patriotism; şi de aceea se impune creiarea unui organism aparte, a unui organism de sine stătător pentru presa din provincie.

Reforme radicale se fac în viaţa popoarelor, ca şi în viaţa poporului nostru. Se pregăteşte omul nou pentru statul nou. Guvernul e în plină operă constructivă. In ce poate consta, în primul rând această operă?

Este creiarea Omului nou pentru Statul nou. Până acum Patria era individul. Acum individul este al Patriei. Acum individul devine o celulă vie a Naţiunei făuritoare de Stat. Nu în funcţie de individ, ci în funcţie de *Naţiune*, de *Patrie*.

In noua concepţie de Stat, orice organ constituit, individul, familia, iau rolul de celule vii ale Naţiunei, cari sunt datoare, în virtutea unui imperativ sacru, care trece peste existenţa fiecăruia, să funcţioneze, să trăiască, să se sacrifice pentru idealurile comune ale rasei, ale Naţiunei din care fac parte.

Dacă până acum Patria a putut fi ocrotitoarea tuturor; acum Patria a devenit Stindardul viu al fiecăruia, ideia pentru care trebuia să trăiască şi să moară orice fiu al Ei.

Dela cel mai mic, până la cel mai mare, dela meseriaş şi muncitor, până la gânditor; totul trebue să se subordoneze Patriei şi Neamului a cărui evoluţie istorică a creiat-o şi care îi poartă în sânge Destinele.

Această operă grea, de radicală transformare, şi de totală întinerire, o urmăreşte Mareşalul şi Guvernul.

Ea nu se poate îndeplini, fără un corp de ziariști care să stea cu mândrie la înălțimea marei lui misiuni în Stat, și mai ales, nu se poate îndeplini, fără organizarea temeinică a unei puternice *prese din provincie, ca organism de sine stătător.*

Având în vedere că Mareșalul și Guvernul nu urmăresc a creia prin noua lege, o cetățuie pentru asigurarea unor interese materiale, ale unor breslaș, ci *un corp de misionari ai scrisului* avem ferma convingere, că sugestiile noastre vor fi bine venite, cu atât mai mult cu cât, ele se încadrează în totul țelului suprem, care stă la baza actualei guvernări:

Omul nou la Statul nou.

I. Colfescu-Delaturda

De când ai plecat [1]

Nimeni... doar stoluri de corbi
plutesc obosite pe cer,
Ziduri imense de piatră
de jur împrejur mă'nconjoară,
Zilele-mi sunt de catran
iar nopțile ~ fier înroșit,
Gândul aleargă'n trecut
și cade cu aripa ruptă,
Sufletu'n hohot te strigă,
se zbate, te chiamă și moare...
Iar tu, fericită, surâzi,
Visând și'nflorind pentru altul.

Al. T. Stamatiad

1 Din volumul: „Eșarfe de mătase", antologie japoneză, care va apărea.

Misiunea Românismului

Crăcinul la Odessa

Națiunile ce înobilează clipele de încercare ce li se impun și le transformă în epopee se înscriu în istorie, în cântece, în legende ca făuritoare de glorie eternă ce se prețuește dealungul veacurilor, de umanitate întreagă. Pentru aceasta nu trebue să trăiești ceasuri mari cu suflet de mic burghez, nici să te tânguești pentru necazurile zilnice, nimicuri pe lângă rostogolirea gigantică ce o trăim, cea mai cumplită care să fi cutremurat vreodată universul. Tocmai pentru că unii din noi sunt grijulii de înfățișarea României în aceste clipe în care orice atitudine se înscrie la activ și pasiv, avem mulțumirea sufletească de a fi văzut o mare operă de educație națională și creștină ortodoxă, Societatea Ortodoxă Națională a Femeilor Române organizând la Odessa cu ajutorul celui mai inimos primar Gherman Pântea și a soției sale, un Crăciun demn de datinele și de trecutul nostru de apărători ai creștinismului.

Serbările au început cum se cuvine, cu închinarea către morți la cimitirele dela Dalnic, Vacarjani, pe câmpiile înghețate acoperite de zăpadă, unde cu sânge am pecetluit dreptul imprescriptibil a ne spune cuvânt hotărâtor la noile așezări ale lumii, unde mii de fii scumpi ai țării s'au dăruit jertfelnic străjuind acele locuri și cari vor răspunde în veci prezenți la chemările istoriei, s'a săvârșit marele parastas aprinzându-se lumânări pe toate mormintele, punându-se crăci de brad pe fiecare. Aceste torțe din îndepărtări se vedeau, erau mărturia de credință a unui popor ce nici când n'a făcut războaie pentru îmbogățire ci pentru apărarea sa, s'au pentru cruce, ca acesta.

Am fi dorit ca cei ce nu ne cunosc să fi fost martori la aceste slujbe cari prin măreția lor în singurătatea câmpiei, în acea împărăție a morții chiar, pe locurile marilor încleștări, să fi fost de față ca să li se deslușească mai bine rolul misionar al românismului.

Pe urmă au venit vizitele la spitalele din Odessa și împărțirea darurilor tuturor ostașilor noștri ca astfel să nu se fi simțit prea singuri de sfintele sărbători. Venea dela Marea de Azof, hotărâți, uimitori ca bărbăție, conștiință, gata a pleca îndărăt căci țara nu poate exista de nu i să curăță (cuvântul este al lor) vecinătățile de puhoiul bolșevic. O scenă mișcătoare ce arată gingășia sufletului țăranului nostru, alături într'o sală erau și rușii prizonieri bolnavi, li s'a dat și lor aceleaș pachete ca și românilor, stând cu fiecare de vorbă cu translator și dânșii

își făceau cruce, spuneau Tatăl Nostru, mulțumeau. După ce s'a terminat un rănit ostaș român s'a apropiat de subsemnata și sărutându-mi mâna a spus: „Eu sunt mulțumit de mătăluță, că ai fost bună și cu ei (arată pe ruși), că doar oameni sunt și trebuesc și ei ajutați".

A venit rândul ostașilor noștri ce păzesc Odessa și stau zi și noapte în frig năpraznic pe străzi, în port, în împrejurimi, asigurând paza orașului ce este atât de expus.

Au primit ca și cei din spital: vin, pachete cu pesmeți, slănină, țigări, chibrituri, săpun, cărți, portretele suveranului și ale mareșalului, mănuși, ceorapi de lână, pulovere, fulare de lână, fiecare câte un obiect din toate acestea. Strânși în cazărmi nu aveau cuvinte pentru a mulțumi, erau atât de mișcați, cum este întotdeauna acest popor atât de sensibil, la orice atenție pentru el. La cuvântarea ținută și la omagiul către Rege și Mareșal toți au închinat din toată ființa lor. Cei ce se îndoesc de sentimentele masselor să meargă să-i vadă pe acești luptători, păreau ca desprinși din însăși stâncele Carpaților întrupând ca ele o permanență de neînlăturat.

Ziua de Crăciun, Marea Zi ce nu se serbase de 24 de ani la Odessa, a fost vestită prin sunetul clopotelor, clopote ce nu mai sunase, clopote sfințite ce redeșteptau conștiințele, clopote binecuvântate ce vesteau eliberarea creștinilor și reîntronarea crucei la rostul ei în lume, ce chemau pe muritori la altare, candele aprinzându-se și viața sufletului reîncepând după un pătrar de întuneric și asta, *din munca, din truda, din jertfele neamului românesc* a cărui titlu veșnic va fi de a fi reînstaurat biserica în strălucirea ei în orașul de unde a pornit mișcarea diabolică anti creștină. Ce a fost acea slujbă de Crăciun la Catedrala din Odessa, numai cei ce s'au învrednicit cu astfel de emoții și bucurii o pot mărturisi, mii de oameni pe toată strada în fața catedralei, înăuntru o înghesuială grozavă, toți în genunche, mii de lumânări aprinse, toți cântând Tatăl Nostru și Crezul. Când în limba noastră de către preoții noștri basarabeni, a fost pomenit Regele nostru și Conducătorul, am simțit, toți românii, o emoție grozavă, mulțumind Domnului că ne împărtășise cu asemenea bucurii. Pentru ca să rămâie veșnică această amintire a acestei zile, Societatea Ortodoxă Națională a Femeilor Române a dăruit catedralei o icoană, sfintele vase cu acoperămintele lor, și o minunată cruce de o rară frumusețe, pentru binecuvântare, ca numele ortodoxismului românesc din anul războiului sfânt 1941, să fie legat de acest prim Crăciun creștin, cum este acela al Cantacuzinilor, al Sturzeștilor, al lui Duca Vodă, al lui Ștefan cel Mare, ce ctitoresc atâtea sfinte locașuri de rugăciuni și la Odessa și în toată Transnistria.

La ora 10 și jumătate s'a deschis marea sală a Primăriei pentru a primi pe cei 2500 copilași chemați a lua parte la înălțarea stelelor și a Pomului de Crăciun, organizată de Societatea Ortodoxă cu concursul prețios al Domnului Primar Pântea și al Doamnei Pântea.

Au sosit toate școlile primare, grădinele de copii, părinții cu copiii lor, orfelinatele cu copiii botezați în ajun de D-na și D-l Primar, a căruí muncă în serviciul populației și pentru prestigiul țării este *mai presus de orice laudă.*

Nașterea lui Iisus Hristos a fost înfățișată într'un frumos tablou de către artiștii dela Opera din Odesa, pe când alții cântau cristul de Bach; s'a tras perdeaua și a apărut pomul minunat împodobit și luminat. Atunci mii de brațe ale micuților nevinovați se întindeau către această minune nevăzută, până atunci necunoscută. S'au cântat colinde și pe urmă a început împărțirea darurilor, fiecare primind, fetițele o rochiță, ciorapi, o bonetă de lână, un pachet de mezeluri, magiun, zahăr, halva, bomboane, săpun, băeții la fel în plus pulovere, ciorapi, berete de lână. Ceea ce a fost impresionant a fost ordinea și disciplina, acestor copii, cari doi, câte doi s'au perindat în liniște perfectă, pentru a primi darurile lor. După sfârșitul acestei serbări, în care s'a slăvit Regele și Conducătorul prezenți în sufletele tuturor și omagiați de Dl Primar și de Doamna Cantacuzino Președinta Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor Române, misionarele Societății Ortodoxe s'au dus la Cantina Intelectualilor săraci unde au găsit stând în stradă o mulțime ce își aștepta cu răbdare rândul. Lua masa la acea cantină personalități ale orașului, foștii mari demnitari, azi în mizerie, mulțumind că aveau de Crăciun puțină pâine ce n'o mai văzuse de atâta vreme. Societatea Ortodoxă a dat și acolo un ajutor înțelegând ca în numele țării noastre să fie oriunde prezentă pentru a ajuta în acea zi sfântă.

Mânăstirile din apropierea orașului nu au fost uitate, au fost și ele cercetate. Toate sunt în păduri de brazi, pe creste de stânci pe malul mării cu biserici și podoabe ascunse sub pământ. Când clopotele, ce amuțiseră de 20 de ani, au sunat, a fost o chemare impunătoare a Domnului, ce sguduia văzduhul și par'că oprea și talazurile mării încremenită la auzul glasului sfânt. Așa s'a trăit sub oblăduirea românească Crăciunul din 1941. Dacă românii au fost siliți de legile războiului, a pedepsi cândva, pe cei răsvrătiți, au dovedit acuma în fața lumii întregi sentimentele de iubire creștină ce-i călăuzesc. Nu este puțin lucru ca din dărnicia fiecărui cetățean, din capitală să se fi dus la Odessa daruri de aproape un milion, completate cu tot ce a mai dat un primar înțelept și cu grija demnității românești.

Societatea Ortodoxă Națională a Femeilor Române, făcând această

expunere ca să se ştie bine cum s'a înţeles de români a se pildui în zilele de Crăciun, mulţumeşte tuturor acelora ce au ajutat cu daruri, muncă şi sprijin de tot felul, să îndeplinească o misiune creştină.

In numele patriei s'a înfăptuit toate şi sub scutul ortodoxismului nostru scump.

Domnul a luat, Domnul a dat
Domnul să fie binecuvântat.

Alexandrina Gr. Cantacuzino

DIN ESOP

Doui călători şi ursul

Au pornit la drum doui inşi...
Se ziceau prieteni buni;
Nu erau deloc nebuni,
Nici de friguri prinşi...
Şi le iese 'n cale ursul...
Unul, dintre ei,
Îşi urmează înainte cursul —
Pân' ajunge să se suie într'un copac;
Cellalt, inspirat de zei,
Grabnic, se lungeşte jos —
Drept pe burtă —
Ca o turtă
De dovleac...
Curios,
Ursu 'l mirosi,
Ca să vază: ce-ar putea la el găsi?
Socotindu-l, însă, mort,
El, îl părăsi...
(Ursul nu mănâncă leşuri...)
Şi-o porni
Mai în sus,
Ca să calce pe-acele preşuri —
De mai mult confort...
Insul, din hamac,
Când se dete jos,
Se apropie de grabă —
Şi-l întreabă
Pe celalt: cam ce i-a spus

Ursul la ureche?...
...Ce să-mi spuie? Ia... un fleac —
Nu filosofie 'naltă:
O poveste veche —
Însă, prea adevărată!
Ci-că să nu plec, nici cum,
Altă
Dată,
Cu prieteni — ce mă lasă 'n drum,
Ori în baltă...

Morala:

...Să nu pleci, de bună voie,
Cu tovarăşi — ce te lasă la nevoie...

Cridim

O Dare de Seamă

Cartea Directorului nostru, **„Spirit şi Materie** — *Eroismul în Viaţa de Stat*—, date fiind evenimentele prin cari trecem, a redevenit de acută actualitate. Reproducem o dare de seamă despre această carte, făcută de D. Euriale, pseodonim, sub care se ascunde un distins profesor dela Universitatea din Cluj-Sibiu, publicată în Nr. 9-10 Sept.-Oct. 1935 din *„Revista Mea"*, cea mai inimoasă revistă ce apărea în Cluj, cu câţiva ani în urmă.

O facem, cu atât mai mult, cu cât un tânăr şi suficient Dn. dela Propagandă, delegat fiind de a face un raport asupra ei, a spus autorului la telefon că această carte nu cuprinde decât vorbe goale. Faptul prezintă o deosebită importanţă, dat fiind că, pentru tinerii de felul acesta, orice gândire, orice credinţă, orice avânt spre ideal, se reduce la... *vorbe goale*. Acest fel de tineri nu se văd decât pe ei înşişi şi generaţia lor şi împroaşcă cu dispreţ pe ceice i-au precedat, dela cari ar fi fost să moştenească puterile lor creatoare, dacă nu ar fi ajuns la maturitate cu sufletul secătuit.

Dăm cuvântul D-lui *Euriale:*

Un mare gânditor: I. Colfescu-Delaturda

1. **Spirit şi Materie.** *Eroismul în viaţa de stat,* de Ioan Colfescu-Delaturda, Cluj 1935 (388 p.).

D-l Colfescu Delaturda e unul din cei mai de seamă şi adânci gânditori ai generaţiei războiului. Despre autorul *„Vieţei morale a poporelor"* şi al operei „Război şi civilizaţie" s'au pronunţat personalităţi şi competenţe de prim plan, în sensul formulat de noi mai sus.

Reamintim mai întâi pe Dl. S. Mehedinţi care, vorbind despre „Război şi civilizaţie", spune:

„Nu ne sfiim a afirma că aceasta este una din cele mai de seamă „scrierii, dintre cele apărute în limba română după război"...

Asupra lor s'au pronunţat cu stimă şi respect recenzenţi ca Prof. Motru, Lupaş şi alţii. Când un gânditor de această anvergură, unul din aceia cari numai din zece în zece ani dau la lumină fructul meditaţiilor lor sociale şi morale, pune pe plan larg şi adânc, tema scumpă nouă a *„eroismului în viaţa de stat"*, evident că ne prezintă un interes neobicinuit.

Dar tot deodată, o recenzie după calapodul obicinuit, pentru o operă care e, prin natura ei, gândire concentrată, pune recenzentului serios o problemă de conştiinţă: sunt eu în măsură să dau o idee justă asupra valorii operei?

De aceea, în loc de analize rezumative în cari coeficientul personal şi opiniile, juste sau nu, ale recenzentului formează esenţialul, credem că e mult mai nimerit să prezentăm autorul prin câteva pasagii din opera sa. O socotim cu atât mai potrivit, cu cât pasagiile sunt privitoare chiar la linia de luptă şi la preocupările de căpetenie ale Revistei noastre şi ale curentului ideologic căruia ea îi aparţine.

„Interesul suprem al unui stat este să îşi înveţe fiii a stabili, *în conştiinţa lor*, adevărata ierarhie a valorilor" (p. 29).

„Pentru ceice înţeleg realitatea, apare ca o grea problemă educaţia generaţiilor de mâine. Noi dăm aceste generaţii, nu pe mâna ce urmează să le formeze, ci pe mâna celor ce le vor deforma.

„Pentru ca să-l formezi ca fiinţă creatoare, îi trebue altă şcoală. Îi trebue şcoala creaţiunii spirituale, şcoala care să-l înveţe a citi în viaţă şi a se încadra în ierarhia adevăratelor valori. Toate şcoalele, toate cursurile şi toate teoriile nu valorează decât atâta cât cei ce formează aceste scoli şi ţin aceste cursuri" (p. 30).

„Conducătorii nu ştiu însă că, cu tablele lor de valori, nu se mai poate trăi. Nu-şi dau seama că a merge în contra curentului înseamnează înecare, că întreprinderile lor urmăresc o operă imposibilă.

„Pe când ei sunt organizaţii pentru a perpetua vechea stare de lucruri; pe când ei se îmbracă în hainele nouilor stări pe cale de devenire şi încurcă dezvoltarea statului prin prezenţa lor la cârmă şi prin opera de distrugere pe care o urmăresc în realitate; lumea cea nouă,

trece înainte, pătrunde pe nesimţite, ca apa prin nisip, ca curentele electrice, şi-şi pregăteşte în tăcere opera".

„Conducătorii cari luptă în contra curentului, cari neagă, prin acţiunea lor, realităţile ieşite din război, *nu fac decât să urmărească în principiu distrugerea unităţii noastre naţionale*. Guvernele, stăpânite de o astfel de mentalitate, sunt cele mai bune aliate ale propagandei din streinătate în contra unităţii naţionale, în contra viitorului acestui neam".

„Ceice au asaltat şi asaltează cârma statului nu-şi dau seama că, prin asigurarea triumfului lor trecător, pregătesc dezastrul. Oricâte legi, chiar bune, vei făuri, la nimic nu-ţi va folosi, dacă ai aruncat germenul arbitrarului, al imoralităţii, în mase, şi dacă ai zdrobit elanul care să le încadreze în atmosfera morală a lumii celei noui".

„Aceasta fiind situaţia, se pune întrebarea: unde vom găsi noi educatorii cari să pue la adăpost generaţiile cari bat la porţile vieţii, de tot bagajul moştenit din trecut; să le facă să-şi părăsească averea şi interesele, pentru a deveni apostoli ai poporului! Căci noi am văzut şi ştim că, nu prin materialism, prin mercantilism, se pot pune bazele de desvoltare ale unui popor. Am văzut şi ştim, că ceeace s'a făcut dela război încoace nu este operă de refacere, ci operă de distrugere. S'au unit geniile cele rele, ca să distrugă opera justiţiei istorice, care s'a realizat şi pentru neamul nostru".

„Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai generaţiilor de mâine, cari vor fi în acelaş timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei".

Din Cap. III. *Educaţia de azi şi de mâine* (pag. 29-37).

„Ne dăm seama de trăinicia ori căror opere sociale sau religioase, după măreţia acţiunilor eroice cari stau la bazele lor. Nici nu ne putem închipui făurirea de mari curente sau realităţi spirituale, fără a găsi la bazele lor eroismul şi dezinteresarea. Eroismul luminează atmosfera morală: se confundă în această atmosferă. Prin eroism cucereşti, nu numai materia, dar îţi asimilezi spiritele. Prin opera de intrigă, de fals sau agresiune, oricât de savant ar fi organizată, nu poţi cuceri decât posesia efemeră a materiei. Spun efemeră, pentrucă cel ce a pierdut calea creaţiunei spirituale, pierde şi materia, căci nici o avere nu se poate păstra, în afară de unificarea spirituală între tine şi semenii tăi.

„Unitatea naţională, pe care am realizat-o, urmează să căutăm a o consolida prin mijloacele pe cari ni le pun la dispoziţie realităţile spirituale.

„Ceice speră în trăinicia acestei opere nu uită ei oare acţiunile de eroism şi dezinteresare cari îi stau la bază! Nu uită, că ceeace ese

din preocupările materiale are caracterul instabil, este pulbere şi vânt, că numai ce ese din eroism este stabil!

„Eroismul, dezinteresarea, sunt manifestările exterioare ale ideii, ale idealului care animează totul, ideal care se obiectivează şi trăeşte în opera întreprinsă" (p. 89).

„Sacrificiul, eroismul, singure se perpetuează, cresc, se desvoltă iau proporţii, pe măsură ce trece ceeace noi numim timp.

„Tot ce a fost fals şi strălucire aparentă dispare, pentru a face loc adevăratelor valori, cari singure se perpetuează în generaţiile cari vor fi, pentru că sunt singurele cari sunt creatoare".

Din cap. IV Valori spirituale p. 39-41.

„Exemplul e singurul educativ, sau coruptiv şi deaceea celce propovăduește trebue să dea el cel dintâi, exemplul".

„Pentru o naţiune vie în toate măruntaiele vieţii sale nu este permis să mai existe „oameni de treabă" de felul cărora au fost şi sunt în toate timpurile, cari să îşi petreacă viaţa zi de zi, lucrând la ogorul lor, fără a se gândi, mai departe.

„Ne trebuiesc fiinţe vii, puternic dinamice, de fermentaţie, puteri spirituale creatoare de eroism, de mari elanuri".

„Elementele mercantiliste, rutinare, fără scânteia divină, elementele cadaverice, cari infestează organismele de stat de sus până jos, trebuiesc aruncate în abizuri.

„Purificarea generală se impune ca o forţă elementară".

Deşi regretăm — desigur ca şi cititorii — că spaţiul nu ne permite să înmulţim numărul citatelor, ele sunt totuş îndestulătoare pentru a ne arăta spiritul şi natura operei, precum şi linia de concepţie a autorului.

Ce este, *pentru noi*, cu deosebire însemnat, atât în rândurile citate, cât şi în dominanta spirituală a operei acestui gânditor?

Ca să reliefăm cu obiectivitate interesul ei din acest punct de vedere, trebuie să-l situăm pe autor cu valoarea lui de analist al dinamismului social, pe de o parte *în generaţia din care face parte* — generaţia celor trecuţi de 45 de ani; iar pe dealtă parte în rolul său *activ*, nu contemplativ.

Biologic, Dl Colfescu-Delaturda aparţine generaţiei războiului, cu care tânăra generaţie de azi, prin elita ei reprezentativă şi eroică, se află în cel mai dur conflict ideologic. In concepţia de viaţă şi în sentimente, elita directoare a celor două generaţii se mişcă pe planuri cu totul deosebite şi se află într'un conflict ireductibil. Faţă de ideologia elitei nouei generaţii, elita activă a vechilor generaţii e ostilă şi refractară ori cărei înţelegeri şi sincere preţuiri. La rândul ei, elita ti-

nerei generaţii repudiă şi autoritatea şi mai ales *direcţiunile spirituale în linia de activitate a predecesorilor.*

Prăpastia e reală şi mai adâncă de cât a fost vreodată.

In sânul acestor generaţii mai bătrâne există un mare gânditor în domeniul social şi moral, recunoscut ca atare de însăşi elita generaţiei sale — nota bene! — Aceasta nu este un abstract făuritor de sisteme din purul intelect, un vizionar filozof trăind într'un turn de fildeş şi în nourii abstracţiunii.

Dl Colfescu-Delaturda este un înalt magistrat activând de decenii şi — prin activitatea sa — venind zi de zi în contact mult mai variat cu toate stratele şi aspectele societăţii, decât orice altă categorie de intelectuali.

Acest gânditor şi filozof social stă deci cu întreaga lui personalitate fizică şi intelectuală în contact cu realitatea socială, iar opera sa e fructul meditaţiilor pe cari i le inspiră observaţia directă şi bogăţia vieţii sociale, care îi trece pe dinainte sub toate formele ei.

Ei bine, acest gânditor adânc din cea mai superioară elită intelectuală, studiind obiectiv şi senin activitatea socială în curs de decenii ajunge la concluzii ca acelea pe cari le-am citat mai sus: *dă câştig de cauză elitei generaţiilor noui.*

Se putea ridica, fie cu bună, fie cu rea credinţă, obiecţiunea formală următoare: de o parte avem o tinereţe fără experienţă socială, fără practică de viaţă şi guvernare, iar pe de alta, o întreagă generaţie de oameni în vârstă, activând de decenii pe plan social şi politic.

De partea cui poate fi dreptatea şi adevărata înţelegere?

Iată că cel mai de seamă şi incontestabil „cel mai experimentat" dintre marii gânditori şi observatori ai vieţii sociale, aparţinând prin vârstă şi situaţie vechii generaţii, şi-a pus concluziile *documentat* împotriva generaţiei sale şi directivelor ei morale şi social politice.

Lucrul are o deosebită însemnătate şi o mare semnificaţie.

Eurlale

Pile şi torpile

...Ce să zic!?...
Vai de noi
Dacă şi Oceanul Pacific
E'n răsboiu!...

Stan Bostan

Pitoresc de iarnă

Petale albe,
Din parcurile iernii
Străluminate,
Se lasă moi
Pe tot, pe toate,
Pe arborii și pe copacii goi...

Plutește 'n aer
Atâta vis dumnezeesc...

Mă deslipesc
De trupul meu
De rob al gliei triste, 'ntunecate
Și grele —
Și sbor, și eu,
Plutind alături cu ele...

Cridim

Din credințele naționalismului:

Naționalismul e o nouă etică și o altă ierarhie de valori. El promovează spiritul național înaintea celui cetățenesc. Condiționează de primatul statal toate celelalte rosturi statale.

Prin mistica națională se crează un om desfăcut de abjectul materialism al epocei actuale și se face școala permanențelor eroice. El formează omul virtuților cardinale: erou, preot, ascet, corectitudine, ostaș.

Naționalismul concepe societatea ca pe o mare armată, cu ierarhie spirituală și o conducere adecuată. Naționalistul e un ostaș în slujba unei credințe. El se comportă ca și cum ar face-o într'un război pe care îl poartă națiunea lui. Esențialul e spiritul de jertfă.

Jertfă când comanzi, jertfă când te supui. Desvoltarea virtuților cardinale în om, acesta e rostul și ființa naționalismului.

C R O N I C A

Aniversarea venirei la putere a național-socialiștilor

La 30 Ianuarie 1942 s'au împlinit 9 ani de când Adolf Hitler a luat conducerea poporului german. Se cuvine să păstrăm și noi un moment de reculegere pentru comemorarea acestui mare eveniment. Cu cât trece vremea cu atât ne putem convinge că acest mare eveniment a decis de soarta Europei, de soarta noastră a tuturor. Față de agresiunea dela răsărit, dezarmarea și nedreptățirea Germaniei era o adevărată crimă în contra culturei și civilizației europene.

Poporul german s'a dovedit însă conștient de marea misiune ce-i este hărăzită în istoria omenirei și a polarizat toată voința lui de înfăptuire și de înoire în Adolf Hitler. Acest gigant al timpului de față, alături de alt polarizator, nu mai puțin dotat cu puteri extraordinare de înoire, Benito Mussolini, au constituit pilaștrii nouei clădiri care va apăra Europa și omenirea întreagă de un nou Ev-Mediu de prăpăd și întuneric. Aderarea Japoniei garantează opera de înoire pe toată suprafața Globului.

Noi românii trebue să preamărim cu atât mai mult opera lui Adolf Hitler și a poporului german, cu cât, fără de această operă, nu ar fi putut sosi și ora României.

Românii de pretutindeni nu pot de cât să se încadreze cu toate puterile lor în gigantica luptă pentru înfăptuirea lumei celei noui. Este piatra de încercare unică în istorie care ni se prezintă. Este eroismul, fără de care nici un mare popor nu-și poate clădi o existență demnă și care va trebui să stea la temelia viitoarei noastre desvoltări. Acest popor, lovit în trecut de toate năpraznicile valuri barbare, și care, lăsat fiind în propriile lui forțe, a fost sfârticat și batjocorit în decursul veacurilor de aceste hoarde, a căror operă distructivă nu a putut fi împiedicată.

Astăzi putem vedea sfârșindu-se epoca de întuneric și prăpăd a barbarilor și întrònându-se, fără imixtiuni dăunătoare, opera constructivă a popoarelor europene autohtone, al căror geniu a purtat în trecut facla culturalizării întregei omeniri.

In cadrul acestei opere de purificare și construcție, noi românii ne dăm seama că va trebui să jucăm un rol decisiv în regiunea în care suntem așezați. Istoria noastră de acum începe.

A sosit ora României. Evenimentul de acum 9 ani de pe malurile Spreei ne-a liberat de cătușele barbare și de lanțurile sclaviei străinis-

mului care clocotea în clasele noastre conducătoare. Ne-a pregătit un nou destin plin de răspundere, dar şi de glorie şi de mari înfăptuiri.

De aceea 30 Ianuarie 1933 trebue să fie şi pentru noi o aniversare, un moment de reculegere, de adâncă meditare

Aniversarea dinastică japoneză

La 11 Februarie s'a sărbătorit la Tochio şi în intreaga Japonie, odată şi cu căderea Singaporului, a 2602-a aniversare a suirei pe tron a actualei dinastii nipone. Acest popor dela soare răsare pătrunde tot mai adânc în conştiinţa europeană, în conştiinţa românească. Războiul cu China dela 1899 şi mai ales războiul cu Rusia dela 1905 au scos în evidenţă calităţile lui extraordinare. Astăzi contribue cu toate forţele sale la făurirea lumei noui, având drept ţintă organizarea Asiei Mari.

Japonia e o nouă putere mondială care apare la orizont. Calităţile pe cari le invederează strălucitele victorii cu cari a intrat în arenă ne dovedesc că ne găsim în faţa unui popor de mare viitor.

Continuarea aceleiaşi dinastii prin trei milenii e un fenomen necunoscut în istorie, care vorbeşte dela sine.

Nu incape îndoială că intrarea Japoniei în arenă va aduce cu sine schimbări nebănuite în structura spirituală a Planetei.

CĂRŢI

N. Al. Rădulescu. *Antropologia Rasială şi Antropogeografia, Bucureşti 1941.*

Autorul face o lungă incursiune în domeniul ştiinţelor biopolitice analizând problema raselor, în general şi la noi. Se foloseşte de tot materialul apărut până în prezent, şi redă pe scurt cele mai noui cercetări în domeniul rasial.

Dl. Conferenţiar universitar, N. Al. Rădulescu, arată cât de puţin este cunoscută la noi ştiinţa etnografiei, care până acum s'a făcut în studii folklorice, iar antropologia de către medici, cari riscă să piardă terenul pur ştiinţific datorită practicei lor profesionale.

Cu privire la formarea raselor, Dl. Rădulescu analizează teoriile unitare (monogeneza) ale lui A. de Quatrefages şi plurale (poligeneza) susţinută de Broca, în antiteză cu teoria lui Daniel Rosa, care susţine pe a treia (ologeneza) intermediară.

Prin numeroase tabele, grafice şi trei cartograme, cu o hartă dela sfârşitul lucrării ne dă preţioase informaţii despre răspândirea principalelor rase pe pământ şi repartiţia celor din România, după ultimile studii şi cercetări ce s'au făcut în cadrul Institutului de Igienă Socială dela

Cluj-Sibiu, şi Astra, în colaborare cu alte lucrări recente, — la noi şi în străinătate.

Cu privire la rasa noastră, autorul scoate în evidenţă teoriile falşe ce s'au emis tendentios despre România şi insistă asupra cuiburilor de elemente curate ce s'au păstrat în munţii Vrancei şi munţii Apuseni. Autorul spune că:... „în copiii Vrânceni retrăieşte o veche rasă blondă, peste care s'au suprapus elementele brune"... de origine traco-iliro-dacă altoite cu elementul roman de colonizare, cu pigmentaţie brună.

Autorul documentează pe baza cercetăriior şi a documentelor ştiinţifice, că, prezenţa Săcuilor în Ardeal, a făcut să se piardă multe elemente naţionale; iar Moţii, *cari sunt elementul cel mai curat,* este neglijat şi lăsat pradă bolilor sociale şi mizeriei economice.

Aceasta, datorită lipsei de înţelegere şi cunoaştere a problemelor rasiale, pe baza cărora se va constitui noua ordine europeană, din care noi trebue să ne străduim să nu fim neglijaţi, precum am fost până acum, în tot cursul istoriei noastre dramatice.

Lucrarea D-lui Rădulescu ne aduce preţioase argumente şi informaţii despre vitalitatea poporului român, în luptă rasială cu alte neamuri. Se recomandă să fie riguros cercetată de cei cari conduc destinele acestui neam.

O cercetare mai atentă a problemelor rasiale şi a studiilor biopolitice, ne-ar pune la adăpost pentru tragicul zilei de mâine.

G. F.

Grigore Popa, *Invitaţii,* Editura „Ţara". D. Grigore Popa, harnicul director al ziarului *„Tara"* din Sibiu ne trimete un elegant volum de 123 de pagini cuprinzând *Invitaţii:* la Frumos, Poezie, Credinţă, Înţelepciune, Metafizică, Moarte, Aventură, Câmp, Tradiţie, Comuniune, Românism, Eroism. Sunt tot atâtea capitole cari ne arată multiplele preocupaţiuni ale autorului şi bogata sa concepţie despre viaţă. Ele vorbesc dela sine, şi ne îndeamnă la citit şi meditare Spaţiul ne lipseşte pentru o mai amplă examinare. Pentru a ilustra genul cărţii D-lui Popa şi interesul tuturor de a-i asimila conţinutul, reproducem câteva rânduri din capitolul *Invitaţii la Frumos:*

„Creatorii, prin setea lor dumnezeiască de cunoaştere şi creaţie, infrâng fruntariile date pentru măsura oamenilor. De aci pateticul tragic al existenţei lor şi insingurarea lor grăitoare. Fumul liturgic al slujbei lor inseninează faţa pământului cu zâmbetul cerului... Indrăsneala şi curajul creator al acestor eroi ai sufletului, orgoliul lor dumnezeesc de cunoaştere, divinul lor păcat de a visa şi realiza *„o nouă orânduire"* sunt dureros răscumpărate".

I. Ch. Severeanu, - *Flori Caligrafice,* - *Sonete,* - Editura „Țara", *1942.* E un volumaș de 44 de pagini, cuprinzând o serie de sonete cari conturează sufletul ales, cu scăpărări transcedentale, al tânărului poet și ziarist, I. Ch. Severeanu.

Ne găsim în fața unor adevărate flori caligrafice ale unui suflet tânăr, plin de avânt spre ideal, spre necunoscut, spre transcendent. Reproducem, pentru caracterizare:

LINIȘTE

Singurătatea îmi zâmbește, largă,
Învăluind rotirile-i albastre
Cu străvezimi din cerurile vaste, -
Și frică mi-e doar gândul să n'o spargă!...

Vagi și sglobii culori, joc de balaste
Ce-adună amintiri pe-aceeaș targă,
Pierzând chemarea lor profundă, dragă,
În matul vioriu de alabastre.

Cu ochii 'nchiși plutesc cu visu-mi luntric
Pe-a timpului efluvii, spre isvoare,
Prin valuri din țigară șerpuite.

Fără să mă sforțez deloc, lăuntric
Mă simt atât de 'ntreg, încât mă doare
C-aud cum bat în mine lumi pripite.

PRIMĂVARĂ

Lent fumegă 'n cădelnița uitării
Basm alb sub dănțuirea de amurguri,
Topindu-și pleoapa 'ntinsă peste burguri
Prin cântecul verzui din largul zării...

Ard mirodenii 'n degete de muguri
Cari pipăesc azuru' aprins durerii,
Ca în aleanu' adânc albastru-al mării
S'aprindă lumi și să 'ntocmească cruguri...

Sub măreția domolită-a serii
Țâșnind asprimi ce sdruncină mijirea
Din ritmurile calde-ale visării,

Arunc din mine focurile stinse
Și 'n locul lor aprind nedumerire
De lucruri noi pe lucrurile 'nvinse.

REVISTE

Gândirea, cu Nr. 1 pe Ianuarie 1942, intră în al 21-lea an de roditoare muncă în ogorul culturei naționale. In acest număr citim, între altele, *„Providența în Istorie"* - prelegere inaugurală la facultatea de teologie a Universității din București - de d. *Nichifor Crainic.* D. *Pan M. Vizirescu* publică o frumoasă nuvelă cu subiect ostășesc *„Satul fără Nume"*. Poezii, cronică bogată etc.

Convorbiri Literare, Nr. 11-12, Nov.-Dec. 1941, cu un bogat și variat sumar ca de obiceiu, e dedicat eroilor căzuți pe câmpul de luptă: *„Cu Moartea pe moarte călcând"*.

Viața Basarabiei, cu Nr. 1, Ian. 1942, intră în al XII-lea an de apariție. Este revista care timp de zece ani a pulsat cu vigoare printre noi specificul marei noastre provincii de peste Prut, adaptat spiritualității generale a neamului. După invazia bolșevică, refugiată la București, a purtat nostalgia plaiurilor natale până la noua izbăvire din vara anului trecut. Acum „Basarabia" respiră din plin aerul nouei libertăți.

In pragul noului an de activitate, îngrijorările ei sunt legitime și concursul nostru al tuturora nu trebue precupețit. Din numărul de față relevăm articolul D-lui G. Năstasă *„Românii și ucrainienii în lumina operei istorice a lui M. Hrușevschi"*, pentru actualitatea lui instructivă.

Cu privire la îngrijorările de azi ale Basarabiei, redăm câteva pasagii cari vorbesc dela sine:

Din articolul introductiv „Un cuvânt înainte" al D-lui *Pan Halipa:*

Basarabia așezată la hotar între lumea apusului, cu cultură înaintată și între lumea răsăritului aziatic, cu urme de robie și întuneric mongolic și țarist, este mereu primejduită de buruenile stepei rusești.

Astăzi eliberată, Basarabia stăruie în sufletul tuturor Românilor ca o comoară pe care trebue s'o păzim ca lumina ochilor din cap; ca un scump membru în familie, care a avut de îndurat o mare nenorocire.

S'a dovedit că Basarabia nu poate trăi fără România și totodată s'a văzut că România știe să se jertfească pentru Basarabia. Această înlănțuire de certitudini românești poruncește tuturor și ne poruncește, în prim rând nouă Românilor basarabeni. Avem datoria românească să ne îngrijim casa, să ne cultivăm ogorul, să ne creștem sufletul național.

Iar D. *Vasile I. Chicu,* în articolul său *„Spiritualitatea satului basarabean sub domnia bolșevismului"*, conchide:

Dar, şuvoiul spiritualităţii sănătoase a satelor basarabene nu a putut fi în întregime zăgăzuit. Toată teroarea hoardelor staliniste şi a vânzătorilor streini de neam n'au făcut alta decât să interiorizeze în matcă, fluidul etern al vieţii spirituale româneşti, de unde a isbucnit impetuos şi pur, în clipa mult aşteptatei dezrobiri.

Arhivele Olteniei, *anul XX nr. 113-119,* ne aduce pe 378 de pagini un bogat material de specialitate.

Cronica Romanului, *anul XIX nr. 1,* ne sosește pentru prima oară la redacţie. Apare odată pe lună, cu binecuvântarea P. S. Episcop Lucian.

E o revistă în spirit religios, bine redactată. Spre a i se vedea folosul şi golul ce umple, reproducem câteva titluri ale articolelor din acest Nr.: *Trei sute de ani dela sinodul dela Iaşi; Sinodul dela Iaşi din 1642; Caracterizarea canonică şi simbolică a Sinodului dela Iaşi; „Octava" - Pentru unirea creştină* - etc.

Progresul, *anul VIII nr. 133-134, 1-15 Ianuarie 1942,* ne soseşte cu acelaş fel de conţinut care-i justifică numele de organ: *literar, cultural, artistic.* Poezii de Cridim, Bilciurescu etc.

Voinţa Banatului, *Nr. festiv 51-52 din 25 Decembrie 1941,* şi-a sărbătorit 20 de ani de existenţă. Articole ocazionale, pline de înţelegere şi entuziasm, comemorează acest mare eveniment de familie.

De şi târziu, nu vrem nici noi să nu transmitem sentimentele noastre de simpatie şi de urări de bine harnicilor noştri confraţi din capitala Banatului. Le urmărim de mulţi ani activitatea plină de roade binefăcătoare. Când am primit numărul jubiliar, l-am examinat cu atenţie, ne-am bucurat de bucuria lor şi am fost cu sufletul printre ei.

Capitala Banatului se prezintă în complexul vieţii naţionale cu o sumă de energii cari îi fac mare cinste, făcând să vibreze cu putere specificul acelei provincii. Printre aceste energii cei dela „Voinţa Banatului" ocupă un loc bine definit.

Iniţiatorii, conducătorii şi inspiratorii acestui organ de publicitate au binemeritat dela Patrie. Actualii conducători DD *Dr. Ioan Subţire, Iosif Albu, Iosif E. Goian* şi *T. T. Petrică* pot fi mândri de opera ce îndeplinesc cu atâta inimă românească.

Noi cei dela „România Eroică" le transmitem din locul nostru de refugiu felicitările noastre şi le urăm ca să avem mulţi ani ocazia de a ne bucura la serbările jubiliare ale *„Voinţei Banatului".*

Fapta *din Călăraşi, organul harnicului nostru confrate şi avocat* **Niculae Ioan,** în Februarie 1942 a ajuns la numărul 100. Fapta D-lui Niculae Ioan dovedeşte că şi într'un centru mic de provincie se poate

îndeplini lucruri mari, atunci când actorul e condus de dragoste de patrie şi spirit misionar.

Urmărim de multă vreme „Fapta" şi am constatat că e bine şi substanţial redactată, întrecând necesităţile pur provinciale. In jurul „Faptei" s'au adunat un mănunchiu de tinere energii de ambele sexe cari, alături de energicul director, publică articole şi versuri cari ar putea figura cu cinste în orice publicaţie de mare tiraj.

Transmitem D-lui director Niculae Ioan şi harnicilor lui colaboratori urările noastre de viaţă lungă şi prosperă.

Timpul Transilvaniei, - Tot la numărul 100 a ajuns la 1 Februarie 1942, ziarul arădan *„Timpul Transilvaniei",* de sub direcţia D-lui *Ionel Filipaş* şi având ca primredactor pe D. *Dr. Ion I. Pogană.*

Titlul e simbolic, mai ales în zilele noastre. Din Arad au pornit multe mişcări de înaltă tensiune naţională. Timpul Transilvaniei calcă cu vigoare pe drumul marilor lui înaintaşi.

E un organ de substanţiale articole, cari palpită prin specificul local, caşi prin marile imperative naţionale. Spiritul misionar şi al lumei noui care se naşte transpiră prin toţi porii. E unul dintre cele mai bine redactate şi mai substanţiale ziare de provincie.

Spre exemplificare menţionăm câteva titluri: *Rusia şi civilizaţia Europei* de prof. *Gh. Varnicu;* articolul de reportaj, *Noi şi Domnul cutare,* de *I. Filipaş; Popasul nostru,* de *Dr. I. Pogană.*

Aradul glorioaselor lupte ale trecutului românesc poate fi mândru de purtătorii lui de cuvânt de azi.

Trăim timpuri grele, timpuri eroice, avem nevoe de presă misionară pe tot cuprinsul ţării, pentru a putea pune în valoare sufletele româneşti de pretutindeni.

Cele Trei Crişuri, *cu nr. 1-2, Ianuarie-Februarie 1942, anul XXIII,* ne sosesc în ultimul moment. Cu acest număr, această valoroasă revistă, fructul activităţii de albină lucrătoare a D-lui Col. George Bacalogu, intră în al 23-lea an de apariţie.

Cu drept cuvânt ni se spune în articolul editorial:

„După douăzeci şi doi de ani de neîntreruptă activitate în domeniul culturii naţionale, putem privi în urmă cu satisfacţia de a fi lăsat o dâră luminoasă pe firmamentul năzuinţelor româneşti, înglobând sacrificiile noastre la marea operă de trezire a conştiinţelor şi de unificare sufletească pentru marele ceas pe care îl trăim.

„Evacuaţi dela Oradea, în Septemvrie 1940, cu întreg patrimoniul de esenţă pur românească, agonisire a celor douăzeci de ani de trudă şi de neşovăelnic avânt, am înţeles să ducem mai departe o luptă culturală îmbrăţişată cu atâta căldură de toţi acei cari au înţeles menirea unei trainice înjghebări, cu gând de permanentizare a legăturilor sufle-

teşti şi intelectuale de biruinţa cărora atârnă într'o largă măsură triumful conştiinţii naţionale".

Dupăce au fost evacuaţi de la Oradea, în Septembrie 1940, conducătorii celor Trei Crişuri şi-au continuat fecunda activitate de la sediul lor provizoriu din Bucureşti. In acelaş editorial ni se mai spune ca concluzie:

„Reuniunea şi revista „Cele Trei Crişuri" intrând în al 23-lea an de activitate, vor clădi pe chezăşia unui trecut de străduinţi un apostolat nou, al iubirii de ţară, al apărării tradiţiei şi limbii româneşti, al respectului faţă de Suveran şi de Conducătorul Statului, al unităţii definitive dintre brazdă şi spiritualitate, al închegării unui crez prin manifestările căruia să radieze eroismul ostaşului român şi trăinicia de veacuri a afirmării noastre naţionale".

Luăm act de această înimoasă mărturisire de credinţă şi urăm Directorului revistei şi valoroşilor lui colaboratori să-şi vadă visul cu ochii.

Ardealul. Organul liber de luptă şi afirmare românească „*Ardealul*", a trecut sub o nouă conducere. Luăm act de directivele pe cari noul Director, D. Dr. Constantin Hagea le expune în articolul său editorial:

„Omenirea întreagă este astăzi încleştată într'o crâncenă luptă în care se făuresc destine de popoare şi de continente. In această luptă pe viaţă şi pe moarte, de violenţă şi de iscusinţă, e cuprins şi neamul românesc.

„Ziarul „*Ardealul*" face şi el act de prezenţă în această cumplită frământare şi se înşiruie în rândurile luptătorilor.

„Va îmbrăţişa cu căldură şi îşi va spune cuvântul când nevoia va cere pentru interesele şi drepturile materiale şi morale ale refugiaţilor şi expulzaţilor.

„Facem deci apel la toţi Românii, dar mai ales la Ardeleni, cari au ceva de spus în legătură cu cele de mai sus, să-şi trimită gândul spre a putea fi încrestat în coloanele „Ardealului", pentru toţi aceia cari poartă în suflet marea noastră cauză.

„Drepturile Românilor se află în mâinile Românilor. Victoria lor este în funcţie de unirea lor. La acest apel pentru solidaritatea Românilor, „Ardealul" îşi afirmă prezenţa prin scrisul ziariştilor ardeleni, cari nu cunosc altă cale către izbândă, decât aceea a consolidării naţionale în jurul Regelui, Conducătorului şi al Armatei Române".

In această mărturisire de credinţă, suntem, cu toată inima, alături de D. Hagea. Avem ferma credinţă că orice bun român se va situa pe aceeaş linie de afirmare naţională, neprecupeţind concursul său „*Ardealului*", devenit astăzi mai necesar decât oricând.

VOCI DIN PRESĂ

Din „*Porunca Vremii*" extragem următoarea lozincă a Mareşalului:

„Dreptatea şi meritul trebue să stea la baza statului alături de cinste şi muncă".

Din cuvintele Führerului, redate de „*Viaţa*" Nr. 256:

„Un înfricoşetor iureş de hoarde sălbatice a venit din adâncurile Asiei, până în inima continentului european de astăzi"...

Şi cu privire la „Grozăvia pericolului bolşevic":

„In faţa mărimei pericolului de a cărui amploare abia azi se poate obţine o idee exactă, nu pot decât să mulţumesc bunului Dumnezeu că m'a îndrumat în momentul potrivit şi mi-a dat tăria să fac ceeace trebuia făcut. Acestui fapt îi datorează existenţa, nu numai milioane de soldaţi germani, ci întreaga Europă. Căci pot să declar azi următoarele: dacă acest val de peste 20.000 de tancuri, de sute de divizii, de zeci de mii de tunuri, însoţite de peste 10.000 de avioane, s'ar fi pus în mişcare pe neaşteptate contra Reichului, aceasta ar fi însemnat sfârşitul Europei".

Tot din cuvintele Führerului redate de „*Drapelul*" din Arad Nr. 6 din 2 Febr. 1942:

„Pot să vă dau următoarea asigurare, azi 30 Ianuarie: cum se va termina acest an nu ştiu... Dar un lucru ştiu: oriunde se va ivi duşmanul, îl vom bate şi anul acesta tot aşa cum l-am bătut şi până acum. Va fi din nou un an de mari victorii".

Din „*Gorjanul*", sub titlul „*Educaţie şi Eroism*", de Prof. Constantin G. Furtunescu:

„Războiul pe care-l purtăm de peste şase luni a reabilitat convingerea că numai popoarele cu o puternică şi adâncă educaţie eroică, cu un spirit de jertfă neprecupeţit, cu hotărâre de sacrificiu, cu neînfrântă energie de a se menţine, numai acelea merită şi isbutesc să trăiască".

2007

Redacționale

Atragem atenția asupra articolului directorului nostru, D. I. Colfescu-Delaturda, *„Principii de Bază pentra Noua Organizare a Presei.* Aceste principii au fost expuse verbal în ședința de comitet dela 3 Ianuarie 1942 a *Federației Naționale a Presei din Provincie.* Ele au fost discutate pe larg și însușite de unanimitatea membrilor prezenți, aducând luminile lor în cauză, DD Ștefan Vlădescu, Președintele Federației, Virgil Molin, Secretarul ei General, Ion Conciatu, Directorul cotidianului *„Curierul Banatului"*, D. Iov, Directorul ziarului *„Soldatul"* și Primredactor la ziarul *„Basarabia"*, N. Ion, Directorul ziarului *„Fapta"* din Călărași, care ne-a dat și definiția ziaristului pe care am reprodus-o în text, Emanoil Lega, Directorul ziarului *„Cuvântul Nostru"* din T.-Severin, G. Mihăilescu, Directorul ziarului *„Acțiunea"* din Galați, Constantin Cehan-Racovițză, Preș. Sindicatului ziariștilor din Bucovina și aproape toți reprezentanții în comitet ai organizațiilor provinciale, după care „s'a hotărât în unanimitate ca principiile de proclată legiferare expuse de D. Ion Colfescu-Delaturda, desvoltate și completate de Președinte, de Secretarul General și de toți membrii cari au luat cuvântul, să fie propuse ca bază a viitoarei legiferări, întrucât ele reprezintă vederile unanime ale organizațiilor de presă provincială, reprezentate în Federație din toate unchiurile țării".

Memoriul alcătuit pe această bază a fost înaintat în acest scop locului în drept.

Doxe-Paradoxe

Albionul a fost, mai întotdeauna, o albie — în care s'au spălat rufele murdare ale perfidiei...

Hrisanth

Vă rugăm trimiteți abonamentul!
Cine reține un număr se consideră abonat.

Administrative

Am expediat chitanțele de plată ale abonamentului numai pe anul trecut, pentru a înlesni tuturor abonaților noștri posibilitatea de plată. Am observat că totuși sunt unii abonați și instituții, cari, din diferite motive, restitue chitanțele neachitate, făcându-ne cheltueli nedrepte și apăsătoare. Rugăm din nou pe DD abonați și Onor. Instituțiuni să onoreze aceste chitanțe, ținându-se seamă că luptăm cu greutăți peste puterile noastre și de datoria pe care o are orice om corect de a face față datoriilor sale.

Rugăm să se ție seamă și de faptul că hârtia s'a scumpit cu 40%, că suntem în perspectivă de a face față unei noui scumpiri; că tiparul s'a scumpit la fel; că până și taxele poștale s'au mărit și că abonamentul, chiar plătit la vreme, d'abia dacă ar acoperi cheltuelile curente.

ERATĂ:

La pag. 224 rândul al 7-lea de jos din Fabulă, în loc de *„Ca să calce pe-acele preșuri -"* se va citi *„Ca să calce pe-alte preșuri -"*.